ELENA SILIŞTE
PELERIN ÎN CASA SUFLETULUI

ELENA SILIŞTE

PELERIN ÎN CASA SUFLETULUI

Dedic cu mult dor și drag
acest volum de poezii părinților mei,
Gheorghița și Nicolae SILIȘTE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Redactor de carte şi procesare electronică: *Ion URDA*
Coperta: *Ion URDA*

ELENA SILIŞTE

PELERIN ÎN CASA SUFLETULUI

Motto:

Deschide încet această carte,
intră mai întâi într-un antreu,
apoi dă filă după filă mai departe
de vrei să găsești sufletul meu.

Elena SILIȘTE

Editura
PIM Iaşi

În atenţia librarilor şi difuzorilor de carte:

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România: RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001 deschis la BCR Unirea Bucureşti

---

Carte apărută în colecţia:

PREFAŢĂ

Permanenţa căutării

Trăim o viaţă de om şi, abia spre final, ne dăm seama că, uneori, suntem nişte străini pentru noi înşine. Şi, căutîndu-ne, descoperim valenţe nebănuite ale fiinţei noastre pe care, într-un fel sau altul, încercăm să le valorificăm, pentru a lăsa posterităţii, dacă nu o urmă, măcar o zgârietură.

Aşa ajungem la modalităţi de exprimare la care, în primăvara vieţii noastre, nici nu ne-am gândit sau nu le-am luat în serios. Şi aşa se face că, în drumul nostru spre apus, simţim nevoia căutării interioare şi a exprimării unor sentimente bine păstrate în cutiuţa fermecată a sufletului.

Este ceea ce face şi **Elena SILIŞTE** în volumul său de versuri ***„Pelerin în casa sufletului”***, pornind într-un pelerinaj introspectiv, înarmîndu-se cu toate prerogativele unui pelerin: iubire, credinţă, dăruire, spirit de sacrificiu, scoţîndu-ne la iveală nebănuite resurse de tandreţe sufletească.

„Casa sufletului”, în care Elena îşi realizează pelerinajul, nu este numai o casă a „amintirilor”, ci şi o adevărată „zonă 51” în care pelerinul face descoperiri uimitoare. Ea e un adevărat pom fermecat din care nu

poate culege roade oricine, ci doar cel care cunoaşte ritualul magic al cuvintelor potrivite.

Elena reuşeşte să ne ofere o carte de poezie destul de închegată, ca un rezultat notabil al pelerinajului său introspectiv. Nu vin cu exemple de versuri, las plăcerea cititorului de a le descoperi, dar trebuie să remarc multidirecţionalitatea subiectelor poemelor sale.

De o tandreţe aparte se bucură poemele legate de copilărie, de meleagurile natale, de părinţi şi, parcă în mod deosebit, de bunica sa.

Trebuie remarcate şi unele poeme de atitudine socială, şi nu se poate trece cu vederea nici peste cele câteva elemente de umor epigramistic, care relevă resurse promiţătoare în domeniu.

Prin creaţiile sale, Elena dovedeşte că posedă o sensibilitate majoră, dar nu ştiu de ce îmi dă senzaţia că e voit temperată. Metafora sa are harul de a fi plasticizantă, ceea ce conferă forţă poemelor, dar, în unele dintre ele, se simte nevoia unei cizelări ulterioare, pentru că alcătuirea poemelor în ritm şi rimă îşi are legităţile şi pretenţiile ei iar Elena, prin calităţile sale, poate şi mai mult.

Din grupajul de versuri care alcătuieşte acest volum se întrevede o forţă de expresie care îmi dă curajul să spun că avem de-a face cu o poetă ale cărei resurse interioare, bine auto- direcţionate şi exploatate, vor da naştere şi altor creaţii poetice notabile.

Felicitări, Elena, şi la cât mai multe cărţi!

Ion URDA

NOTE BIOGRAFICE

Elena SILIŞTE

S-a născut în com. Albeni, Jud. Gorj și locuiește în Hunedoara.

Are un băiat, este inginer, nora profesoară şi i-au dăruit doi nepoţi.

Studii și activitate profesională:

- Şcoala generală - în comuna natală;
- Liceul - la Școala Medie Mixtă (Liceul „T. Arghezi") - oraş Tg. Cărbuneşti;
- Facultatea de Ştiinţe naturale I.P.3 - Cluj-Napoca;
- Facultatea de Biologie - Universitatea Babeş-Bolyai Cluj-Napoca;
- Studii postuniversitare în ştiinţe medicale la Cluj-Napoca și Bucureşti.

A activat ca: prof. I, grad didactic II, la Şcoala Generală Cerbăl - Hunedoara (3 ani); Şcoala Generală nr.1 Hunedoara (10 ani); până la pensionare la Şcoala Postliceală Sanitară Hunedoara, în paralel cu activitatea de biolog principal - Spitalul Municipal *„Dr. Alexandru Simionescu"* Hunedoara.

Activitate literară și publicistică:

1. Activitate pe mai multe site-uri virtuale: Netlog, Reţeaua literară, Esenţe, Expresia ideii - Facebook cu pagină proprie, poezii publicate;

2. Participant activ la Cenaclul de literatură şi jurnalism „Victor Isac" al C.A.R.P. Speranţa Hunedoara;

3. Poezii în INFO - C.A.R.P.Hd. – „Buletin informativ al Consiliului Director al CARP Hd.", apărut trimestrial;

4. Poezii publicate în revista „Înserare lirică", nr.1/2012; nr.2/2012; nr.3/2013; nr.4/2013; nr.5/2014; nr.6/2014; nr.7/2014; nr. 8/2015 - revistă bianuală;

5. Coautor în antologii literare:

- „POEZIA CULORILOR" - Expresia ideii, vol III, Editura Karta.ro Oneşti, 2012, poezii;
- „SPRE TINE, DOAMNE" - Expresia ideii, vol. IV, Editura Karta.ro Oneşti, 2013, poezii religioase;
- „CU PUPICI PENTRU CEI MICI", Editura Karta.ro Oneşti, 2013 vol.V.

6. Coautor în mai multe antologii literare virtuale începând cu anul 2009 până în 2015.

DOR DE MAMĂ (1)

Ai fost și ai rămas cea mai frumoasă
Te simt cum mă sărutai pe frunte
Te văd aievea umblînd prin casă
Și cum mă învățai lucruri plăcute.

Parcă te văd, măicuță dragă,
Cosând la geam pe-o pânză deasă
Și așteptând s-apar din lumea largă,
Copilul tău plecat demult de-acasă.

Am plecat printre străini, în munți de piatră
Iar tu, ai închis pașii mei într-un sărut.
M-ai petrecut tăcută, profund înlăcrimată
Ca și când pierdeai ultimul născut.

Și vremea a trecut, iar tu, măicuță blândă
Te-ai dus... acolo sus, în cete îngerești.
Te strig de-atunci mereu, cu voce tremurândă
Să-ți spun ce mult tu îmi lipsești.

Un semn dac-ai putea să-mi dai
Mi-e dor să mă îmbrățișezi.
Aș vrea să mi te-aduc din rai,
Puțin cu mine să mai ședzi.

Mă gândesc la tine cu atâta dor
Măicuța mea, nemuritoare carte.
Peste munți și ape de-aș putea să zbor
S-ajung la tine, mamă - cântec fără moarte.

Să-ți mai aduc în dar câte-o năframă
Așa cum ţi-aduceam odinioară
Când mai veneam la casa de la țară...
Mi-e dor nespus de tine, dragă MAMĂ!

De dorul tău aleargă-ntruna vântul
Să-mi aducă aproape mângâierea ta
În glasul lui ți-ascult ades cuvântul
Și vocea mângâietoare, de catifea.

De când ai plecat, răsăritul abia se ivește,
Multe ore din noapte petrecu-mi-le trează,
Parcă nici soarele nu mai strălucește,
Doar amintirea ta, mamă, mă îmbărbătează.

Azi înțeleg c-atunci când pierzi părinții
De moarte chiar că nici nu te mai temi.
Îi vezi acolo sus, cu ochii minții
Și la necaz, mereu la tine-i chemi.

Dar lecția aceasta prea târziu se-nvață
Și nici copiii nu pot de mici să știe
Că trebuie să treci prin multe-n viață
Ca de-aici, apoi, să pleci în veșnicie...

TATĂL MEU IUBIT

Când ai plecat
m-a-nvăluit tăcerea,
Ramurile gândurilor sumbre
mi-acopereau mângâierea.
Mult timp am continuat
cu dor să te aștept.
Și acum cu ochii minții
te mai strâng la piept.
Numai lucruri bune
m-ai învățat să fac,
Sfaturile tale nicicând
n-am să le-ncalc.
Să n-ai nicio teamă,
să dormi liniștit,
Greutățile vieții
mult m-au întărit.
Mă gândesc la tine
atunci când mi-e teamă
Şi simt cum frica
încet se destramă.
Atunci știu că tu
și bunul Dumnezeu
îmi sunteți alături
în toate mereu...

A FOST CÂNDVA

A fost cândva un sat în care
Trăia o fetiţă căreia-i plăcea
Să urmărească atent pe fiecare
Şi să le preţuiască dragostea.

Era slăbuţă, cu faţa-mbujorată,
Cu ochi vioi şi păr uşor cârlionţat;
La vârsta ei era destul de înaltă
Comparativ cu fetele din sat.

Cu gândul încerca s-ajungă
În necuprinsul zărilor cuprins
Şi cât era ziua de lungă
Ea pasul şi-l purta întins,

Gândul ei gonea spre infinit
Ca să descopere misterul:
de ce pe lumea asta a venit
și-n viaţă, care-i adevărul?

Încerca de mică să gândească
Căci viaţa noastră e o stea,
Dar nu putea ca să ghicească
Pe care dintre ele o va avea.

AMINTIRILE COPILĂRIEI

Mă prinde un dor s-alerg peste câmpie
Să merg, ca altădat', pe iarba brumărie
Să strâng în brațe soarele de vară
S-ascult cânt de greier, prima mea vioară.

Cu ochi de copil să privesc pe cer luna
Să-mi plec urechea să-mi ascult țărâna,
Să văd cum ochii cerului se închid și plouă.
Simt că-mi picură-n suflet stropi de dor și rouă.

Amintirile copilăriei sunt un nesecat izvor
Cresc mereu în el multe ramuri de dor.
Sunt amintiri frumoase și foarte plăcute
La unii mai puține, la alții mai multe.

Aș vrea, cu visele copilăriei, în zbor să plutesc
Să pot, cu mâna, timpul în loc să îl opresc
Secundele să le transform în veșnicii
Și tot ce e frumos și bun să pot iubi.

Vremea trece, ne rămân doar amintirile,
Doar farmecul lor dulce, dar palide-s sclipirile
Ce-n goana anilor încet se sting
Și nu-mi vor da putere, din nou să le aprind.

CĂSUȚA MEA

Într-un colț de țară obișnuit
Căsuța mea mă cheamă cu-atâtea amintiri
E locul drag unde-am copilărit
De unde am plecat acum multe primăveri.

În grădină pomii sădiți de părinții mei
Au vârstă înaintată și au îmbătrânit.
Cu toții, chiar și vechiul tei
Parcă mi-au urat un „BUN VENIT!"

În poarta casei mama și cu tata
Cândva mă așteptau nerăbdători să vin.
La toți spuneau că o să vină fata,
Deși nu se-mpăcau cu-al meu destin.

Acum poarta mi s-a părut pustie
Cu toate că mă-ntâmpinau nepoții
Nu mai era cine așteptam să fie.
Ce-am simțit eu au observat cu toții.

Târziu în noapte cu toții ne-am culcat
O crenguța la geam, incet, parcă mi-a spus:
„De ce ai sufletul așa de tulburat?
Ei sigur te veghează de-acolo de sus"

Acolo-n univers pe stele călătoare
Poate iarăși o să ne-ntâlnim.
Chiar dacă dispariția lor ne doare
Viața aceasta mai mult s-o prețuim.

COPILĂRIE

Amintirile copilăriei sunt frumoase şi plăcute
La unii mai puţine, la alţii mai multe.
Frumoşi sunt anii care trec, dar nu mai vin
Ş-atunci, încet, încet, noi toţi îmbătrânim.

Mă prinde-un dor s-alerg peste câmpie
Să calc, ca altădat' pe iarba brumărie,
Să strâng în braţe soarele de vară,
S-ascult cânt de greier, prima mea vioară.

Aş vrea cu visele copilăriei să plutesc,
Cu mâna, timpul în loc să îl opresc,
Secundele să le transform în veşnicii
Şi tot ce e frumos şi bun să pot iubi.

RAIUL DIN SUFLET

În cămara sufletului
la loc de cinste
e plaiul natal
văzut cu ochi de copil,
călcând desculţ
pe tăpşele de fân
proaspăt cosit,
sorbind direct cu gura
din gâldăul cu apă
limpede şi cristalină,
cu degetul mare
mereu bandajat şi julit
de pietrele de pe
drumul spre casă
cu vitele de la păscut…..
E raiul meu din suflet.

AȘA EU STUDIAM

Stăteam la umbră-n curte
Pe un vechi divan
Gândurile-mi multe
Se perindau noian…

Vântul bătea şi-mi şoptea
În limbaju-i neânţeles
Se oprea şi iar pornea
Repetînd aceasta des…

Încercam să-mi concentrez
Gândurile, atenţia
Şi-ncepeam să studiez
Repetându-mi lecţia.

La o oră jumătate,
Mai făceam popas
Tot ce învăţam din carte
Formulam şi îi dam glas.

Când citeam, îmi formulam
Fraze şi idei
Şi aşa eu studiam
La umbră, sub tei.

PUTEREA RĂDĂCINILOR

Mă prinde-un dor de a mea glie
Unde-am petrecut frumoasa copilărie.
Vântul bate-n valuri peste coline
Răscolind amintiri plăcute în mine.
Viața se apropie s-atingă preaplinul
Iar eu cred că mi-am cântat destinul.
Anii au alunecat ca pe tobogan
Și s-au adunat pe rând, an dupa an.
Mi-e dor de locul unde am copilărit
Și de casa-n care pe lume am venit.
Mă rog la DOMNUL, dar și la soartă
Să ne mai strâng-odată laolaltă.
Dar nu se poate. În casa de-altădată,
În poartă, cei de-atunci nu mă mai așteaptă.
Știu însă că-ntr-o zi, pe la chindie,
Voi face un popas în drum spre veșnicie.
Mă vor opri în poarta casei câteva minute
În încăperea strâmtă a durerii mute.
Apoi mă vor însoți cu toții de la poartă
Până la casa veșniciei, lângă mama și tata.
O să le povestesc pe unde am umblat
Și că rădăcinile vetrei înapoi m-au chemat.

BLESTEM PENTRU CLOPOT

Te urăsc, pe tine
din capul satului clopot,
pentru ca vestești durerea
cu al tău zgomot.
Prea des tu ne amintești
că cerul n-are lacăte
la uși și la ferești.
Să se depuna colbul
pe limba ta,
trompeta-ți zgomotoasă
n-o pot uita.
De zeci de ani
stai pe metereze,
nu reușește nimeni
să te dezacordeze.
Nici rugina și nici
sarea lăsată
după evaporarea
atâtor lacrimi laolaltă...
Dar am să rog
un puternic bătăuș
să-ți pună în gură
un aprig căluș.

Măcar să-ți schimbe
al tău tril
să nu-ți mai recunoaștem
glasul fosil...

Mânăstirea Prislop – Clopotniţa

DOR DE BUNICA

(Din partea nepoților ANDREEA
și MIHAI, pentru bunica ANA)

Când dormim, vii şi ne săruţi pe frunte
Construieşti astfel între noi o punte,
Eşti acolo sus, plecată în eternitate
Iar gândul nostru te caută departe.

Cum se-mbeznează soarele-n apus
Aşa din viaţa noastră devreme te-ai dus.
În poala cerului căutăm a ta privire
O recunoaștem după strălucire.

Te purtăm în gândul cel de taină
Iubirea ta ne este scumpă haină.
Nu vom uita nicicând sărutul tău fierbinte
Şi faptul că ne-ai învăţat primele cuvinte.

Bunică dragă cu multă-nţelepciune,
Ştim că nu mai eşti aici în lume
În rugăciune îl rugăm pe BUNUL DUMNEZEU
Să aibă grijă mereu de sufletul tău!

DOR DE MAMĂ (2)

Loviţi de stele căzătoare
Norii-n văzduh se destramă
Aş vrea să te zăresc în cale
Mi-e dor de tine, MAMĂ

O stea mi-atinge gura
Dar eu n-o iau în seamă
Te strig, te strig într-una
Mi-e dor de tine, MAMĂ

Ploaia-mi bate-n faţă
O prind uşor în palmă
Mi-e dor de-a ta povaţă
Mi-e dor de tine, MAMĂ

Paşii îmi sunt tot mai grei
Timpul zboară-n goană
Mi-e dor de ochii tăi
Mi-e dor de tine, MAMĂ

Printre străini ştiu că şi ţie
Ti-e greu, de bunăseamă,
Noi te-aşteptăm acasă,
Mi-e dor de tine, MAMĂ.

DIALOG DESPRE IISUS

- Mamă, ce este Iisus?
- Este lumina-n noapte,
este apă-n uscat,
e raza ce topeşte
tot ce-i îngheţat.

- Dar cine-i Iisus?
- Este acea zână bună
ce aduce bucurie
şi ne ţine de mână
frică să nu ne fie.

Este prietenul ideal
ce te-ajută când eşti trist,
îţi dă un sfat special
să devii mai optimist.

E cel ce-ţi păstrează
sufletul curat.
E cel ce te-ajută
când de necaz ai dat.

- Şi cum e Iisus?
- Este ca mâna mamei
când ceva rău te doare,
e pâine-n calea foamei
când eşti la disperare.

- Unde-i casa lui Iisus?
- E-n orice suflet bun
(nu numai de român)
şi chiar mic de eşti
şi tu să-L găzduieşti.

Cum poartă rodul
floarea de cais
aşa să-L porţi şi tu
în trupul tău şi-n vis.

Imagine după www.lovendal.ro

TE ROG, DOAMNE...

Înmoi gândul în lumină
Ca să prindă rădăcină
Cu picuri din călimară
Te rog, DOAMNE, iar și iară...

Pe punți de gând la TINE viu
Că eu milostiv te știu
Ajută-mă pe acest pământ
Să păstrez al tău cuvânt.

Cu rouă-n ochi și-ngenuncheat
Nu doar când de necaz am dat
Te chem, DOAMNE, -n rugăciune
Să ai grijă și de mine,

De rude, copii, nepoți, nepoată,
Că ei îmi sunt averea toată.
La culcare, la sculare...
Trimite raza bunătății TALE.

În orice om, în orice eu
Se află, DOAMNE, chipul TĂU
Nu-i voi da voie lui satan
Să îți ia locul, deși-i viclean.

Dezbracă-mă de-al meu păcat
Când mă chemi să fiu curat
Și înnoiește-mă cu har
În fața sfântului altar.

E GER AFARĂ

Cu coșul plin de fructe
și cozonaci cu nuci,
pășesc în cimitirul
cu foarte multe cruci.

Ning peste mine
amintiri multe și dulci
cu cei dragi, pe care,
cu dor îi vizitez aici.

Îngenunchez sfios
și încet la cruce,
să nu tulbur cumva
somnul lor cel dulce.

Aprind o lumânare și
cu evlavie, cucernic,
mă rog pentru ei
celui Atotputernic.

Vorbesc apoi cu ei
ca și odinioară.
Sper să mă audă
căci... e prea ger afară!

ŞI SALCIA-L PLÂNGE

Maria, mama lui Iisus
Foarte mult a suferit
Când pe fiul ei iubit
L-a văzut pe cruce, sus.

Vrând durerea să-i aline
Şi neştiind cum să-l scape,
Văzu o salcie pe-aproape
Şi-i grăi printre suspine:

- Fiul meu e-n mare chin
Cu trupul însângerat
Şi mulţi spini i-au pus pe cap,
Vreau durerea să-i alin...

Apleacă-ţi crengile-n jos
Din ele, cu voia ta
Cunună eu voi făcea
Şi-mi vei fi de mult folos.

Salcia s-a aplecat,
Cu multe ramuri înverzite
Ce s-au lăsat împletite,
Şi la Golgota au plecat.

S-a grăbit, sărmana mamă
Şi-a ajuns în timp util
Cu coroana fără spini,
Dar iudeii n-o lăsară.

EL s-a dus acolo sus,
Iar salcia cea înaltă
A rămas aşa plecată
Şi-l plânge şi ea pe Iisus.

Imagine după www.lovendal.ro

AȘ VREA... (1)

Aș vrea să fiu zăpadă
Din cel mai alb tărâm
Să stau imaculată
Pe-o creangă de salcâm,
Pe-acolo când vei trece
Să cad lin și frumos,
Pustiu, straniu și rece
Pe păru-ți mătăsos.
Râzînd, ai să te scuturi
Pe părul tău ușor cărunt
Și n-ai să știi că-n taină
Făptura ți-o sărut.

Aș vrea să fiu stropi de ploaie
Pe-o crenguță de prun
Ce sub greutatea-mi se îndoaie
La margine de drum,
Pe acel drum când treci
Să-ți las pe părul cărunt
Și pe față, stropii reci
Și iar să te sărut.....

Aș vrea să fiu apă de băut
Să curg limpede din izvor
Când vii să bei, să te sărut
Să-mi treacă de-al tău dor.

Aș vrea să fiu buchet de flori
Ce ornează-un mândru coș,
Să simt cum mă trec fiori
Când dorești să le miroşi.

Cel mai mult aș vrea ca tu
Să fii aici, alăturea de mine
Iubire să îmi dăruiești
Să fiu mereu cu tine.
Iar dacă vei dori să pleci
Să-mi iei cu tine fericirea,
Îți doresc s-ajungi în veci
Să-mi cauți mereu iubirea.

AŞ VREA... (2)

Aş vrea să pot
să evadez
din colivie,
De raţiune sa uit,
sau să nu mai ascult.
Să zbor oriunde
şi oricând, la tine.
Să rătăcesc
spre nicăieri
până-ntr-un loc de bine.
Să răspund chemării
la ceas de sărbătoare.
Ştiu ca tu
m-aştepţi mereu
cu-o caldă-mbrăţişare,
o vorba bună,
un sărut şi-o floare
Dar, din păcate,
colivia deschizătoare n-are...

AȘ VREA... (3)

Aș vrea să fiu
a ta aleasă
floare dintre flori,
ținută strâns
în mâna ta
să simt cum
mă trec fiori.
S-ajung apoi
la masa ta
și zilnic, tu
să mă-ngrijești,
eu casa
ți-oi înmiresma,
iar tu mereu
să mă iubești.

ATUNCI TE-AM CUNOSCUT

Era prin luna martie când
Ai apărut în universul meu
Eu te priveam atentă, meditînd
Și încercam să-mi amintesc de chipul tău.

Deși întâia oară te-am văzut
Mi-ai persistat gândirea
Și niciodată eu n-aș fi crezut
Că-i dulce amintirea.

Doar rareori eu te zăream
Iar tu treceai parcă în zbor
Și nu știam de ce eram
Cuprinsă de-al tău dor.

Trecut-au zile, săptămâni,
N-am reușit să te găsesc,
Trecut-au chiar și multe luni
Pân-ce-am putut să te cunosc...

CEAȘCA DE CAFEA

Dimineața beau la masa mea
Licoarea din ceașca de cafea
Uneori amară, alteori mai dulce
Și astfel viața ca o apă curge.

Tot așa în fiecare dimineață
Cu cafeluța dragă în față
Gândesc și meditez cuminte
Pe țărmul viselor împlinite.

Uneori servesc și două cafele
Și văd pe geamul ferestrei mele
Cerul scăldat de mii de stele
Și-atunci, în nopți neadormite
În minte se-nvălmășesc mii de cuvinte.

Deschid cu gândul cutia amintirii
Și răscolesc cu drag prin filele iubirii.
Prin fața ochilor trec acele vremuri
Ce-mi amintesc c-am pierdut multe trenuri...

CARD FĂRĂ VALOARE

Ți-am auzit pașii
pe fereastra sufletului
și rătăcirea printr-o
cămară a inimii.
Am simțit al tău
tumult.
Știam că uitarea
a-ncremenit demult.
Oare ce căutai
atât de răvășit
în gândul necosit
în care floarea
iubirii noastre
și-a scuturat culoarea?
Mi-amintesc...
Ai făcut în inima mea
un depozit bancar
cu toată iubirea ta.
Acum, când iarna
cea geroasă
se apropie în calendar,
iar la tâmple
ești deja nins

în mod real,
ai nevoie de iubire
pentru-a sufletului
încălzire.
Ai doar cardul,
foarte mare,
dar, fără nicio valoare.
Ți-e teama
de frig și chin,
că doar eu știu
codul PIN.

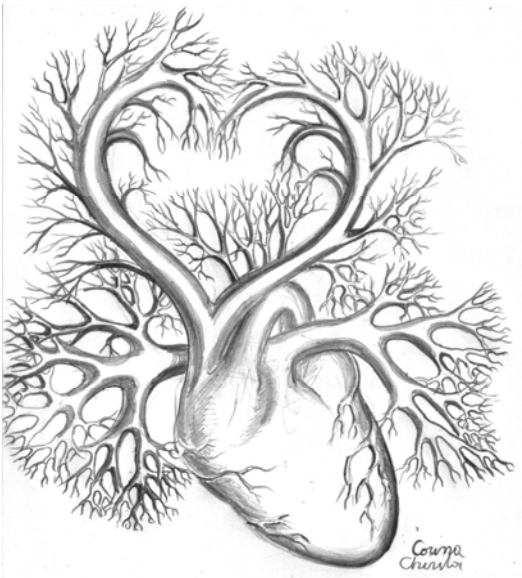

Grafică de Corina CHIRILĂ

CINE POARTĂ VINA?

Raza lunii a intrat
pe ochiul geamului
luminînd parcă-nadins
doar masa de scris.
Sunetul asurzitor
al gândului
mă leagă de scaun.
Îngerul descătușării
îmi răscolește trecutul.
Îmi amintește că suntem
trecători pe gradația timpului.
Că nu ne-am potrivit bine
ale noastre iubiri
la mersul ceasornicului vieții.
Flămând erai când ai venit
și doar firimituri de iubire
ți-am oferit...
Am turnat întuneric
în lumină
și n-am lăsat astfel
să crească
o iubire de mărgăritar
ce tu doreai
ca să-nflorească.

După aceea
n-ai găsit nici cheia-cuvânt
care picurat în vânt,
spre auz,
să-mi deschidă ușa inimii
către lăcașul iubirii.
Și-acum, până nu se va lăsa cortina
pun pe hârtie-n noapte,
retoric, întrebarea:
Cine poartă vina?

Grafică de Mihai CĂTRUNĂ

CITEȘTE TĂCEREA

Ai făcut un nai din dorul tău
Și cu mare putere el cântă mereu
Dar nu-l auzi nici tu de a mea tăcere,
Sau e prea adânc hăul de durere.

În livada viselor tale eu m-ascund
Îți aud strigătul, dar nu mai răspund.
Din frunzișul des al sufletului tău
Văd cum te năpădesc părerile de rău.

O ploaie de regrete se revarsă din pleoape
Și gândul îți zboară peste timp departe
Aștepți cu speranță o imposibilă minune.
Din cioburi iubirea nu poate flori s-adune.

Povestea de iubire a-nceput cu sfârșitul
Și, ca o zi de iarnă, a atins repede asfințitul.
O floare sărutată de regrete mi-ai trimis.
Citește tăcerea! În ea răspunsul meu e scris.

CONTAMINAŢI CU IUBIRE

În minte îmi stau amintiri suspendate.
Fără accept, gându-mi zboară departe.
Rechemat în tăcere în a cuvintelor cămară,
El se lasă uşor înmuiat în cerneală.

Într-un mănunchi frumos, diversificat,
Am făcut popas în munţii Retezat.
Plimbări seara sub boltă de crengi
În munţi înalţi brăzdaţi de poteci,

Drumeţii, vizite la mânăstiri, echitaţie,
Carnaval, tombolă… momente de distracţie.
Bancuri, foc de tabără, lansare de carte,
Toate au fost minunat înmănuncheate.

Zile de vară pe cursul apei s-au dus
Lăsând pe ţărmul vieţii amintiri de vis.
Din adânc se revarsă izvor de fericire.
Ne-am contaminat toţi cu multă iubire.

DACĂ MĂ STRIGI

Dacă mă strigi
Într-o zi de vară
Când soarele iarba aprinde,
Îţi voi răspunde
Ca şi odinioară.
Avântul tinereţii încă se deschide.

Dacă mă strigi
Din vârf de munte
Unde cu greu te vei urca,
Îți voi răspunde
Cu vorbe multe
Şi sacrificiul îţi voi aprecia.

Dacă mă strigi
În nopţi neadormite
Trimite vântul să-mi dea de ştire,
Îţi voi răspunde
Cu şoapte-mbobocite
Şi pernă îţi voi pune-a mea iubire.

Dacă mă strigi
Când visarea s-a sfârşit
Nu mai am braţele deschise.
Nu-ţi mai răspund...
Aşteptarea m-a obosit
Şi a împrăştiat în neant buchetul de vise.

COPILUL FLORARULUI

Mama mea-i tare frumoasă
Cu mulţi fraţi, multe surori...
Nu ştie ca să ghicească
Dar ea m-a născut în flori.

Mama nu e florăreasă
A dus viată de hoinar
N-a venit devreme acasă
De-aia tata e… florar.

DACĂ TE-AŞ CHEMA

Dacă te-aş chema
prin vifor şi ceaţă
să respirăm iubire
până dimineaţă,
să-ţi spun ***„Te iubesc!"***
fără cuvinte,
cu sărutări pe buze,
sărut ce nu minte,
ai veni, ca luna
ce doreşte înserarea,
spre mine îndrăgostit
în braţe cu-aşteptarea?
Sau ai rămâne să veghezi
la a ta întristare,
oprind inima să-ncheie
la şireturi a noastră supărare?!
E-o mare întrebare...

DE CE?

Stau mult afară seara
Când știu că luna nu se ofilește
Căci e poetic noaptea, vara
Să simți că îți zâmbește.

Privesc deseori tăcut spre lună
Și mă gândesc, ea multe taine știe,
Dar niciodată n-are să ne spună
De ce ne-a dat iubirea ca să fie.

Ni-i dată poate ca să pătimim
Atunci când nu e-mpărtășită,
Sau poate fericiți să fim
Când de noi toți e prețuită.

DE PAȘTE

Îmbrăcaţi în haină nouă,
În braţe cu-n coş de ouă
Şi cu multe bombonele,
Ciocolată şi acadele,
Pachete cu jucării
Şi hăinuţe de copii,
Au sosit la sat şi oraş
Mulţi puiuţi de iepuraş.
Umblă atenţi, în felul lor,
Să pună încetişor
În culcuş făcut din iarbă,
Ouăle, să nu le spargă.
Fiecare pui cunoaşte
Că e vremea pentru PAŞTE.

Ne sculăm de dimineaţă,
Ne spălăm pe corp, pe faţă,
Ne-mbrăcăm foarte frumos
Că a înviat HRISTOS.
Şi plecăm apoi cu toţii
Şi bunicii si nepoţii
Din oraş, dar şi din sat
La altar, la închinat.

Când venim apoi acasă
Până ne-aşezăm la masă,
Repede-n grădini pornim
Ouăle să le găsim
Şi apoi să le ciocnim.
Mâncăm şi ne veselim
DOAMNE, ce mult te iubim!

DE MULTE ORI

De multe ori la geam eu ies
Şi caut privind spre câte-o stea,
Din toate câte sunt de des
Aş vrea să ştiu care-i a mea

În fiecare seară s-o pot urmări
Căci ea luminează viaţa mea
Chiar de uneori am rouă în priviri
Să-i spun că mereu eu cred în ea.

DE VORBĂ CU VIAȚA

Într-o frumoasă și însorită dimineață
Am invitat la o cafea propria-mi viață
De mult timp doream să-i vorbesc
Și multe, cu o poftă nebună să-i reproșez.

Ea a venit, mi-a spus prietenește s-o ascult,
Să meditez la ce-mi va spune și a început:
„În trecerea grăbită prin lume către veci
Lasă măcar o urmă în drum pe unde treci.

Stai și gustă frumosul din tot ce e curat
Ș-atunci vei sti că de mistere ești înconjurat.
Încearcă s-alini suferința unei inimi zdrobite,
Sădește speranța unei vieți, salvează o ființă rănită.

De faci un bine la nevoie, nu aștepta răsplată,
De dai ceva, nu aștepta ca fapta să se-ntoarcă.
Ce ți se pare de dorit, obține și depășește
Nu prin mijloace necinstite, să nu pieri sufletește.

Nu încerca scuze când greșești să invoci,
În loc sfânt îngenunchează, cu râvnă să te rogi,
Stai mai mult cu ai tăi părinți, bunici,
Că amarnic ai să regreți când vor pleca de-aici.

Ajută cât poți fiii, nepoții și alte rude
De vrei la rândul lor și ei să te ajute.
Să taci până îți vine rândul să vorbești
Și la fel când ești ispitit să bârfești.

De nu respecți acestea și multe altele,
Zadarnic ai să regreți și să plângi,
Comoara risipită a acestei vieți dragi
Nicicând n-ai să poți s-o mai strângi.

Fă-ți singur analiza și mai vorbim altădat...”
Mi-a spus prietenește viața, după care a plecat.

DEFINITIVA IARNĂ

Din pomul vieții pe rând se desfrunzesc anii
Vine decembrie, vine revelionul iar.
Doamne, cât de repede se scutură castanii!
Zilele, precum frunzele, cad din calendar.

Bunicii, ușa casei i se deschide tot mai rar!
Toți dau vina pe ger şi pe zăpadă
Sau poate flacăra iubirii s-a resorbit în jar...
Cei dragi, din când în când, mai vin s-o vadă.

- Prea multă văicăreală pentru-n fleac,
Zic ei, până-ntr-o zi când lipsesc vești;
Bunica s-a ascuns în foșnet de copac
Şi, cu degete de brumă, le bate la ferești.

Şi a rămas cu noi doar al său chip
Ca soarele-oglindit în apa mării,
Sau poate doar o urmă pe nisip
Ce o va spulbera valul uitării.

DORINȚĂ

Aș vrea
să pot ciopli în mine
până ajung la trupul
de copil
din primăvara vieții
prin luna fainã
a lui april,
să văd
ca printr-un geam,
chiar și cu sticla
aburită,
frumoasa mea copilărie
ce stă în trupu-mi
ațipită
ținută-n poală
de prelungita vară
puțin cam
egoistă,
nu se despart,
știu că doar prin mine
coexistă.

DRUM PRIN GALAXIE

Stea căzătoare-ai fost
pe cerul meu
spunând că viața
îmi vei lumina mereu,
Sau poate o cometă
ce-ntâmplător trecea
prin viața mea.
Pe bolta cerului inimii
zburau haotic visele
căutând destinația finală.
Deodată s-au prăbușit
neștiind că li-i aripa ruptă
și destinația greșită,
poate chiar fatală.
Prea mult nu ne-am gândit,
ne-am luat permisiunea
și ne-am oferit
ore să râdem, să zâmbim,
să răscolim trecutul,
de toate să vorbim,
Dar când mai bine-am cugetat,
fiecare-am constatat

că nimic din ce-am promis
nu poate fi atins
și că n-a fost să fie...
Mai bine să-și reia fiecare
drumul său în galaxie.

ELIBERARE CONDIȚIONATĂ

Imaginea ta o arestez în gând,
O țin întemnițată, nu știu până când.
Tu-n judecată, mai sus, nu poți să mă dai
Pentru ca, în termen, motivare n-ai.
Am și înregistrări, deci... fii cuminte!
Mi-ai pricinuit multe nopți neadormite.
Am procurori puternici pe la DNA
Așa ca, îți spun sigur, nu te-oi elibera.
Și de mă fac *„al naibii"* multe mai găsesc
Și te țin arestat atât cât îmi doresc.
Te voi elibera când de la tine primesc
Chiar şi telepatic, mesajul ***„Te iubesc!"***
Verdict final: Prea mult mi-ai pus inima pe jar.
Când te eliberez vei fi ***sub control judiciar***.

ELOGIU LUI EMINESCU

La masa mea
în sufragerie stînd,
din raftul bibliotecii
mă privește
un chip blând.
E chipul lui, al Poetului,
care a trecut prin astă lume
fără capăt și-nceput,
ca visul unei umbre,
ca umbra unui vis.
Așa a fost scris.
Ne-a lăsat însă, o zestre
fără de care am fi
ca o casă fără ferestre.
Fără versul lui,
codrul s-ar tot legăna,
dar cine l-ar întreba?
Fără poezia lui
norii s-ar împărți-n două
fără ca pe sol să plouă.
El este Luceafărul poeziei,
este lumina României.

Când oricine
poezia lui citește
simte cum i se deschide
fereastra inimii
și sufletu-i se-aerisește.
Să ne gândim
la poezia lui
ca la apa limpede
și cristalină a izvorului
care stinge setea cititorului.
Poezia eminesciană, se știe,
a fost, este și
se-nscrie-n veșnicie.
Iar tu, române, din țară
sau oriunde-n
lume te-ai afla, să ştii
că viața, fără poezia lui,
oricât de mult ai gâdila-o,
nu ți-ar mai zâmbi.

FĂRĂ IUBIRE

IUBIREA e un sentiment sublim
Pe care, indiferent de vârstă, cu toţii îl nutrim.

FĂRĂ IUBIRE n-am putea supravieţui,
N-am percepe corect natura şi nici semenii.

FĂRĂ IUBIRE eşti ca pomul fără roade
Ce-n plina vară toată frunza-i cade.

FĂRĂ IUBIRE cu fiecare zi ce trece
Sufletul omului ar fi mai anost, mai rece.

FĂRĂ IUBIRE se dereglează ceasul,
Umbra te doare, îţi seacă şi glasul.

FĂRĂ IUBIRE nici luna-n univers
N-ar fi cântat-o Luceafărul în vers.

FĂRĂ IUBIRE nici dorul nu doare
Şi nici pe cer parcă nu mai e soare.

FĂRĂ IUBIRE nu-i flacără-n jar
Şi pe pământ totu-i fără har.

FĂRĂ IUBIRE şi căldura-i rece,
Iar timpul în zadar îţi trece.

FĂRĂ IUBIRE nu-i trăire în clipa aprinsă,
Tăciunii nu ard, cenuşa e stinsă…..

FĂRĂ IUBIRE n-ai putea să crezi
În Împărăţia Cerului, deşi n-o vezi.

FANTASME

E liniște deplină-n noapte
Și toți din juru-mi s-au culcat,
E ora când în liniște se poate
Să stai să te gândești netulburat.

Privesc la mii de stele strălucinde
Ce se aprind ș-apoi se sting pe rând,
Privesc la universul ce ascunde
Rachete ce-n cosmos pătrund.

S-aude o fermecătoare melodie
Venită de pe aștri necunoscuți,
Ea te vrăjește, te îmbie
Și fascinat, tu o asculți.

Cu gândul doar te-ndepărtezi
De lumea ce te înconjoară,
Și-n adieri de vânturi, tu planezi
Spre fericirea ce-o-ncerci întâia oară.

De-ar ține această fericire
Decenii, secole la rând,
Noi am păși spre nemurire
Și realitatea n-ar mai fi un gând.

FELIA DE TORT

Ploua mereu cu dor și cu iubire
Și împleteai muguri de soare pentru mine.
Cu spuma cuvintelor te zugrăveam
Și nimic nu ne mai trebuia... așa credeam.
Te odihneai la umbra copacului ce creștea
falnic, încet, dar sigur, în palma mea.
Eram răsuflarea ta aburită de ger
iar tu îmi dădeai aripi să zbor către cer.

Cu timpul s-a etiolat verdele privirii tale
Și am ajuns să ne călcăm și umbra în picioare.
Ceea ce era frumos până mai ieri,
Azi a devenit o pânză de tăceri.
Cuvintele s-au terminat, poate-i mai bine,
Gândul meu nu mai știe drumul spre tine.
Ca două anotimpuri moderne, intercalate,
Suntem unul de altul aproape
și totuși, atât de departe...
Simt cum prezența ta mă doare
așa cum, uneori, te ard razele de soare.
Nu mai sunt bolta sufletului tău,
iar tu ai pierdut garanția ca sprijin al meu.
Ne-am luat fiecare tăcerea de mână
încercînd să învingem ger sau furtună.

Să-l trăim pe azi, tot înainte să mergem,
iar pe ieri de pe pânza memoriei să-l ștergem.
Din viața noastră, pentru amândoi aceea felie
ca dintr-un tort decupată să fie.
Și, indiferent de-i soare sau vreme ploioasă
În timp, s-apreciem fiecare
de-a fost amară sau delicioasă.

FIORII DRAGOSTEI

Azi îmi ești
mai drag decât ieri,
pe zi ce trece
tot mai drag îmi ești,
de când te-am cunoscut
trecut-au multe seri
și multe zile
ca-n povești.

Lângă tine
simt ceva aparte,
aș vrea din inimă
ca tu să înțelegi
că dragostea, de noi
nu e departe
și n-ai să poți
să o oprești.

FLORI DIN GRĂDINA VIEȚII

În grădina vieții mele
Multe flori am întâlnit
și boboci, și mai trecute
Cu mult drag eu le-am privit.

Un SALCÂM la noi în sat
Plin de flori, frumos de pică,
dar cu spini. L-am refuzat
că pe-atunci eram prea mică.

Un CRIN ALB mi-umbla prin gânduri
Îl credeam o puritate
Dar în numeroase rânduri
Mi-a arătat falsitate.

Mai apoi un GHIOCEL
A-ncercat să-mi intre-n voie
Nu s-a dovedit nici el
Prieten bun la nevoie.

Când un IRIS am văzut
De el mult mi-ar fi plăcut
Un mesaj mi-a și trimis
Dar eu nu l-am priceput.

Tot mergând eu prin grădină,
Văd o tufă de BUJOR
Ce mă privea cu sfială
Și-n privire cu mult dor.

Un DEGEȚEL frumos, aparte,
Cam nesincer mă dorea
Avea lânga el, aproape,
Floarea de NU-MĂ-UITA.

De un TRANDAFIR am dat
Roșu, plin de pasiune.
Tot cu spini? m-am întrebat.
Soarta s-a ținut de glume.....

Tablou de Anca BULGARU

GÂNDURI

Tinerețea e frumoasă
cu ale ei speranțe
și dulci simțiri,
dar repede pleacă
din casă,
îți rămân doar amintiri.
N-ai timp s-o savurezi
că repede a trecut,
ca un fir de trandafir
ce din grădină l-ai rupt.
Vine iute și de-ndată,
așa pe neașteptat
toamna vieții cea șireată
și te face-ngândurat,
singur și... de mulți uitat.

După http://ganduri-andreea.blogspot.ro

INVITAȚIE

Te invit la ziua mea
Nu vreau decât prezența ta
M-am pregătit cu tot ce vrei
Să povestim și să schimbăm idei.

Invitații am trimis,
Am știut că au ajuns
Prin poștă și prin e-mail
La prieteni buni ai mei.

Pregătirile-am terminat
Am stat și am așteptat
Pe e-mail răspuns: *Plecat!*

Mă prinde-un dor și-un oftat
Nu știu când am traversat
Cele patru anotimpuri
Și-am ajuns în aste timpuri?!

Degeaba anii mi-i număr
Sufletul mi-e încă tânăr
Merg încet, mâinile-mi frâng
Nu vreau încă să-i ajung...

IUBIRE DE TOAMNĂ

Iubite, tu agățat de aripa mea, eu de a ta,
Amândoi ne-om ajuta.
Ne imaginăm că vom zbura
Deși, desculți pe pământ vom alerga.
Din loc în loc mai poposim
Și încă ne mai iubim.

Frunzișul toamnei târzii
să ne fie caldă haină
Și ascunși de toți, de toate,
noi să ne iubim în taină,
până ne-or izgoni furnici
cu mâncare și nectar,
ce le cară pe sub frunze
la adăpost sub umbrar.
Sau, zări cusute-n fir de aur
ce răsar de nicăieri
s-or întinde peste noi
ieșite pe punți din cer,
ori vântul căpătând suflare
va răscoli frunzele,
lăsând trupurile nude,
dar arzînd de dragoste.

Și, lăsînd pe alții
să ia toamnele la număr,
noi să ne mândrim cu faptul
că sufletul ni-i tot tânăr.

ÎȚI DĂRUIESC IUBIREA

Ai venit iubite, în brațe să mă strângi,
Ne-am îmbătat de-atâta fericire
Iar când ai plecat parcă voiai să plângi.
Erai tot mai flămând de-a mea iubire.

Dar zorii zilei prea repede-au venit
O rază de soare ne-a atins pe față
Și-atunci, cu vorbe dulci, iar mi-ai șoptit
Că mă vei iubi întreaga viață.

Speranțele tale adunate
Ce toate mie mi le-ai dat,
Oare sunt așa imaculate?
Aș vrea să cred că tot ce spui i-adevărat.

Suntem doi pomi cu fructe din iubire
În astă lume cu propria rădăcină
Ne-ntrebăm de mai avem acces la fericire.
Să-ncercăm să ne fim unul altuia lumină.

IUBIREA – SENTIMENT SUBLIM ÎN UNIVERS

Nu spune mereu că iubești
Prin fapte trebuie s-o dovedești
Indiferent ce vreme e afară
Să nu fie doar o vorbă goală.
Iubirea nu-i doar cuvântul sau parfumul
ce din doi face totdeauna unul
Ci, s-ajungi LUI să-i cunoști și gândul
Așa cum ploaia-și cunoaște pământul.
Să-i fii alături la durere, bucurie,
Indiferent că lumea știe sau nu știe.
Partenerul să realizeze că al LUI ești
Să știe că iubirea pentru EL o trăiești.
Iubirea pentru el e al vieții tale sens,
Doar atunci nimic nu-i mai presus în univers.

JALUZEAUA, BAT-O VINA...

Am o fată ca și-o floare
Bagă flăcăii-n păcat
Altu-n sat ca mine n-are
Și-i bună de măritat.

Ea stă în camera mare
Seara se culcă târziu
La geam jaluzea nu are
Și-o pândește un diliu.

Diliu-i în blocul din față
La un etaj ca și ea
Fata stă târziu și-nvață,
El cu sticla-n geam și bea.

M-am gândit eu mult și bine
Cum să rezolv problema?!
Am pe buni, stă la mine,
Prefix nouă și ceva....

Ea stă în camera mică
Să facă schimb cred c-ar vrea,
Ce nu face o bunică
Pentru nepoțica sa.

În plus, geamu-i mare, știu
I-oferă aer cât vrea
Și-l fac pe tipul diliu
Să dea el bani pe jaluzea.

JURĂMÂNT & DESTIN

„Mi-ajungi tu doară prietenă să-mi fii
Chiar de vor trece fete pe lângă mine mii.
La tine gândul meu și ochii-mi se opresc
Pe tine ei te caută, pe tine te iubesc.
Viața mea și viitorul de tine vor depinde,
Din letargia vremii încerc a mă desprinde
Cu valurile vieții eu voi lupta din plin
Cu tine alături voi parcurge al meu destin."

Dar, această minunată cale spre senin
Nu a fost scrisă în al lor destin.
Focul dragostei aprinse a pălit,
Iar după o vreme ei au obosit
Să mai împartă cerul la doi
Cum face curcubeul după ploi.
Cărarea comună s-a pierdut în noroi.
Peste prăpastia ce-a apărut între ei
S-a strecurat timpul nemilos și, deodată,
În el uitarea a crescut neudată.

După multi ani ei s-au întâlnit,
Drumul vieții, la o cafea, și-l-au povestit.
Nu și-au fost unul altuia lumină,
Fiecare a avut propria sa rădăcina.

Aveau, ca doi pomi, fructe din iubire
Ce le-au umplut viața cu multă fericire.
Destinul a tors firul fiecăruia dintre ei
Iar timpul, cum se știe, nu mai curge înapoi.

LA BRAȚ CU TINE

În amurgul vieții
Nu caut bogății,
Sunt doar bucuroasă
De verbul... *„a fi"*.

Din grădina lumii
Vine parfum de tei,
A mea creangă dragă
Mi-a dat doi mugurei.

Când îi văd cum cresc
Plăcerea mă inundă,
Al lor zâmbet îngeresc
Cu ploi de bucurii mă udă.

La braț mă plimb
Cu toamna mea
Noapte și zi-mpreună
Până Domnul îmi va da
Aceea veșnică lumină.

LA MIEZUL NOPȚII

La miezul nopții cu drag vreau să-nchin
Cupa de cristal cu coloratul vin,
Știu că și voi, la aceeași oră-n noapte
Ridicați paharul, aici sau mai departe.

Privesc paharul cu vinul cristalin
E roșu la culoare, de viața este plin,
Mă simt înconjurată de voi, dragi amici,
Deși unii-s departe, pe toți vă simt aici.

Absenți să fim de tot ce ne-nconjoară,
Să încercăm să mai privim o clipă doară
În anul care-n ceața vremii s-a pierdut,
Și-n anul care vine și-l luăm de la-nceput.

LA MULȚI ANI!

LA MULȚI ANI!

(sărbătoarea FLORIILOR)

Cei ce au nume de floare
Azi au mare sărbătoare
Zambile, crini, violete....
Fie că-s băieți sau fete
Vă ofer la fiecare
Din acest buchet, o floare
Și vă doresc s-aveți parte
De iubire, sănătate
Grijile să v-ocolească,
CEL DE SUS să v-ocrotească!

LA MULȚI ANI!

LACĂT (ÎN)FRÂNT

Nu-mi da deodată
multă iubire
să nu mă-mbăt
de fericire.
Taie-o-n bucățele
cât o viață
și dăruiește-mi-o
în fiecare dimineață,
și-n geana nopții
să simt că este
pentru noi
o tainică poveste.
S-o pun sub cap
în nopți neadormite
să simt al tău parfum
în minte,
să mă-ncălzească
de mi-o fi frig
și să-mi răspunzi
dacă te strig.
Atunci vom simți
amândoi
că spargem în doruri

lacătul din noi.
Fiecare pas
va fi un zbor
și cu speranță
privim spre viitor.

LA POARTA DESTINULUI

I-am promis iubirii că n-am să o-nșel
Și c-am s-o respect ca pe-un giuvaer
Sunt acum pe-un drum cu trafic intens...
DOAMNE, spune-mi de-s pe contrasens!

Vreau să-mi fie ursita binecuvântată
Căci deseori viața-i o vulpe șireată.
Trage sfori mereu făcându-te s-o crezi
Și-apoi te lovește fără să cutezi.

Roua ochilor o opresc sub pleoape
Zorii fericirii îi vreau mai aproape
Retrăiesc cu drag a mea tinerețe
Etapă a vieții cu multă frumusețe.

Gânduri, temeri, vise freamătă-n speranță
Și se-neacă uneori în nesiguranță
De aceea, când sufletul mi-e secat de vlagă
Mai deștept ca mine, rog destinul s-aleagă...

MI-E DE-AJUNS

(inspirată dintr-un caz real)

Stau la geam, privesc la stele,
Caut chipul mamei mele.
Prea devreme a plecat.
Oare pe noi ne-a uitat?
Ce-o face şi unde-o fi?
Noi... la Casa de copii...
Vreau să-i spun că-mi este bine,
Am fratele lângă mine.
O caut, vreau să o zăresc.
Oricât încerc, nu reuşesc.
Împart infinitul la doi
Sperînd să reduc distanţa-ntre noi.
De când şi ea a plecat,
Eu şi fratele-am jurat
Că nu ne vom despărţi
cât sub soare vom trăi.
Dar, într-o zi mi l-au luat,
N-am putut ceva să fac.
El, continuu, a tot plâns.
Aseară mi-l-au adus
Transpirat, cu fierbinţeli,
Nu ştia nimic de el.

Ca să-l schimb haine nu am,
Să-i cumpăr n-am niciun ban.
L-am strâns la piept mult și bine
Cum făceaţi şi voi cu mine
Şi mă rog la CEL DE SUS
Să mi-l lase... MI-E DE-AJUNS...

LUNA LUI FLORAR

Când apare-n calendar
Luna dragă a lui florar,
Peste tot e numai floare
Natura e-n sărbătoare.

Toate cântă pentru semeni
Doar e zodie de gemeni.
Şi greierul îşi spune vrerea
Stînd de vorbă cu tăcerea.

Ziua-nalţă şi tot creşte
Apoi din nou micşoreşte…
Toate sunt de vreme-aduse
Şi toate vremii supuse.

MI-E DOR

În muzica singurătății
vă caut adeseori
din seară până-n zori,
pe voi, iubiți părinți
care ați sădit atâta dragoste și dor
în al meu suflet călător.
De multe ori mă-ntreb în gând,
cât mai pot duce dorul...
până când?!
Ce mult aș da
să pot zbura,
chiar într-o aripă,
s-ajung la voi
măcar pentru o clipă.
Dar știu că asta
nu se poate
și nici nu știu
de drumu-mi e mai lung
sau e aproape...

MOARTEA UNUI VIS

În mijlocul naturii, sub cer senin de vară,
În armonia de culori și-n susur de izvor,
Noi ne petrecem ziua din zori şi până-n seară,
Îmbătați de fericire și uitând că totu-i trecător.

Dar... sunt doar vise efemere
Ce-mi vorbesc noaptea în surdină
Când întunericul e doar tăcere,
Iar dimineața întârzie să vină.

Aud în gând un cântec,
e cu măsură bună,
L-ascult cu mare bucurie,
Nu descifrez ce vrea să-mi spună...
Numai destinul e cel ce știe.

Eu simt doar că moare un vis
Și clipele-mi sunt ceasuri goale,
Sper că voi ajunge în paradis,
Când tu îmi vei apărea în cale.

NINGE (2)

NINGE. Privesc pe geam fulgii
cum zburdă ca niște miei,
iar zăpada albă
se tot așterne pe alei
și nu contenește să cadă
învelind ochiul meu
într-o mantie albă.
NINGE și tot va ninge...cu spor
De-aș avea o parașută să zbor...
sau să-mi atârn sufletul de ea
să-l las să zboare
printre fulgii de nea,
să uite de mine, de viața mea
și să zboare suuuuuus, tot mai sus,
să se bucure de viața
netrăită-ndeajuns...
NINGE. De-ar putea zăpada îmbrăca
toată răutatea lumii în neprihană
ar crea ochiului o lume imaculată, ideală...
Mda, gânduri care mângâie, nu dor,
sunt doar cuvinte
c-un înveliș plăcut zornăitor...
NINGE, ninge și seara se lasă,
pe pământ plapuma-i tot mai groasă,
îmbracă verdele grâului din câmpie

cu o imaculată și groasă mantie
și de care se bucură tare,
de adăpost, micile rozătoare...
Acoperă peste tot tomberoanele
pline cu al vieții noastre jeg,
iar gunoierii-l caută
în toate cotloanele.
Timpu-și irosesc pentru că...
nu-l sfârșesc,
iar eu oricât aș vrea de mult
nu pot să îi ajut,
pot doar să-i înțeleg...

NEBUNIE

Cu ochii-nchişi văd peste munte
Un curcubeu ce-şi face punte
Din casa mea pan' la a ta.
E semn că se-ntâmplă ceva.
Pe puntea plină de culori
De vreau sa urc mă trec fiori.
Doresc s-ajung încet pe-un ram
Să-ţi bat cu degetul în geam.
Deschid ochii, când să urc
Puntea nu am mai văzut.
Mă-ntreb, iubire vrea să fie
Sau un sindrom de nebunie?

NOSTALGIE

Pe șaua vântului călare
Mă poartă gându-n depărtare.
Eram tineri, mulți la un loc
Ca o grădină cu flori în boboc.
Toată lumea a noastră era
Și TIMPUL parcă-n loc se oprea.
Sub flori de castan, sărutul curat
De pe-un colț de buze furat...
Fluturii în stomac se-nghesuiau
Și primele-ntrebări despre viața apăreau.
Era simptomul începutului de-ndrăgostire
Iar în inimă apărea o primă iubire.

Dar, s-a dus scurta pubertate
Apar la gât fluturi, mărgele de timp înșirate.
Cad petalele castanilor la margini de cuvinte
Luând și semnele iubirii în veșminte.
S-a pierdut sărutul, și vremea se pierde,
Se frâng amintiri în cascade de verde.
Cu greu văd depărtarea-n lumina precară
Și iubiri rostogolondu-se pe a vieții scară.
Iubirile în sine toate-s efemere
Așa cum e și alternanța la putere.
Multe s-au stins, lăsând clipa aprinsă,

Vreascuri mai ard, dar cenușa e stinsă....
Și din fiecare se învață
Că nimic nu-i mai presus de VIAȚĂ.

NU PIERDETI SCÂNTEIA

Țara noastră nu-i spațiu de putere
pentru cei cu bani și cu avere
care-i consideră pe vârstnici povară
iar pe cei tineri îi alungă din țară.

Străinul încearcă prin vorbe, cât poate,
să ne arate că ziua-i miez de noapte,
ca el să ne vândă copiii orfani ca pe mere,
provocând bunicilor noștri multă durere.

Nu doar printre stropii de ploaie să vedem soare,
Să ne bucurăm de razele lui de când răsare.
Hai să ne trezim odată din somnul morții,
să nu lăsăm să ne mai conducă hoții.

Nu ne temem de hoții ce-au făcut mare avere,
cum nici surdul nu se teme de tăcere.
Să piară-n foc ultima scânteie n-o lăsăm.
Pentru schimbare și-o viață normală,
cu toții să VOTĂM!
14. 11. 2014.

NUNTĂ ÎN NATURĂ

Mireasa IARNĂ îmbrăcată
în albul fulgilor de nea,
și-a găsit alesul,
pe IERNU, jumătatea sa.
E-o largă împărăție de zăpadă,
mulțimea fulgilor a venit
mireasa să o vadă.
Păduri, câmpii,
întreaga natură se îmbracă
cu diverse ghirlande de zăpadă.
La ferestrele caselor
apar flori de gheață,
toți locatarii țării
parcă o răsfață.
Mireasa e fără egal,
e superbă și boemă,
acoperă țara întreagă
cu minunata ei trenă.
IARNA-I fericită
și-i șoptește grăbit
ceva la ureche
lui IERNU, închipuit.

Și petrec ei așa
din zori până-n chindie
cu mulțimea împreună
vreo trei luni și ceva
ținându-se de mână.
Apoi ei simt că natura
din nou însorită o să fie
și rochița ei
bazin de sticlă argintie
o să devie.
De aceea, mirii de îndată
pornesc spre alt meleag
unde o altă ospeție
îi întâmpină cu drag.

Portret de iarnă de Corina CHIRILĂ

NE-AM JUCAT IUBIREA LA CĂRȚI

Pribeag, de viață dojenit,
La uşa sufletului ai venit.
Am deschis, tu ai intrat,
La joc de cărţi m-ai invitat.

Ai pus pe masă: O CLIPĂ
Te-am întrebat: E RISIPĂ?
Ai scos din cărţi: IERTAREA
Am răspuns cu : UITAREA

Ai pus jos: ÎNTREBAREA
Ţi-am răspuns cu: TĂCEREA
Ai aruncat pe masă: VIAŢA
Ţi-am replicat cu: SPERANȚA

Ai scos din cărţi: E-AM IUBIT
Şi imediat ai plusat: AM PLĂTIT
Ţi-am răspuns: M-AI JIGNIT….

Ai scos asul: TE IUBESC
Din ochi picuri pornesc
Am pus cartea: UIMIRE…..
Mi-ai promis: FERICIRE

Am plusat cu: NOROC
Mi-ai răspuns: LA UN LOC.
Eu te-am îmbrăţişat
Tu n-ai mai plecat.

Am auzit trântitul porţii
În calea singurătăţii.
Întunericul e lumină
Viaţa-i de farmec plină.

La cărţi iubirea am jucat
Şi amândoi am câştigat.

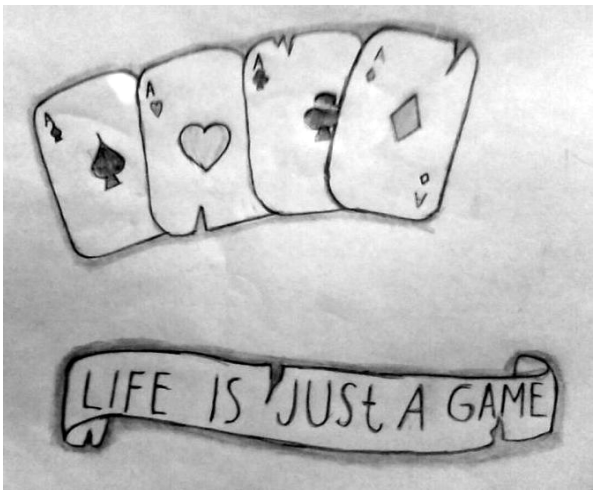

Desen realizat de Alfred

ODĂ EROILOR UNIRII

Dacă România arată azi
așa pe hartă,
e și prin jertfa eroilor lui Cuza
sfântă și curată.
Merită a noastră cinstire
și multă prețuire.
Ei au scris mai întâi în istorie
cuvântul drag UNIRE.
Mii de persoane dragi
cu inimă română
în 24 ianuarie 1859
au stat mână-n mână.
De intrigile interne
mult a profitat străinul,
încercând între români
să infiltreze veninul.
Să-i facă să-și uite
trecutul glorios
și să înnece în ei
tot instinctul generos.
Dar românul nostru de rând
dintotdeauna știe
că a patriei iubire
e cea mai mare bogăție.

Dorim ca urmașilor noștri
să le-o lăsăm moștenire.
Nu ascundem, precum struțul,
capul nostru în țărână
ci, ne vom uni cu toții
pentru cauza română.
Uniți vom fi mereu
pe acest pământ
cum eroii UNIRII LUI CUZA
au hotărât.

OGLINDA EVALUATOARE

Oglinda nu-mi mai arată
Imaginea de-altădată.
Îmi amintește că timpul
Și-a luat singur tributul
S-a cuibărit în a mea ființă
Cu o aprigă dorință
De-a sculpta adânc cu dalta
Și-acum imaginea-i alta.....
Nu pot nici să-l temperez
Doar regret și protestez.
Îmi spun: oglinda mă minte
Eu sunt tot ca înainte
Nu vreau anii să îi număr
Sufletul mi-e încă tânăr
Oglinda e mincinoasă
Și foarte calomnioasă...
Mama-mi spunea câteodată:
„Oglinda minte, e pătată"
Dar poate e un dulgher care
Face-o mică renovare
Pe la cap, pe la picioare,
Pe la riduri, pe la șale...

Să-mi rezolve și dantura
Să mănânc din măr cu gura
Dulgherului îi mai spun
Chipu-l vreau tânăr,
Mintea însă cea de-acum...

Dar, de stau și iau aminte
Îmi vine ceva în minte
Frumusețea-i pe sfârșite
Alte valori sunt infinite.
Cu timpul toate scad, firește,
Doar vârsta observăm, tot crește...
Doamne, dă-mi acea tărie
Să privesc, cu bucurie
Nu oglinda mea, ci a ta
Pentru a mă evalua!

*Desen realizat de **mariusremini***

OCHII TĂI

De focul dragostei m-aprind
Când chipul tău îl privesc,
Chiar de-ncerc nu pot să-l sting
De mult ce te iubesc.

Privirea ta cuceritoare,
Totul la tine-i atrăgător,
Unde-ai putut găsi tu oare
Acel zâmbet fermecător?

Atunci când cu patimă iubești
Doar un cuvânt este de-ajuns,
Deși pe jumătate tu-l rostești
Întreg la mine a ajuns.

Când în ochii tăi mă uit
Nici nu știu ce pot să fac,
Să-ți spun ceva de-aș fi vrut
Nu mai pot, și-atunci eu tac.

PAŞI ÎN VIAŢĂ

Te-ai rostogolit în urcuş pe panta încercărilor
Luptînd să faci faţă tuturor provocărilor
Până s-atingi fericirea mai aveai doar un pas
Când, deodată, pe drumul vieţii, singur ai rămas.

Când a plecat a pingelit drumul vostru feeric
Cu paşii ei, acum vânzători de-ntuneric
Şi te-a lăsat să porți singurătatea tăcută
Şi să-i auzi paşii stinşi în liniştea ei mută.

Când credeai că printre ecouri de paşi te-ai pierdut
Paşi noi, necunoscuţi, lâng-ai tăi au apărut
Floarea amară a singurătaţii ce atinsese obrajii tăi
Nu mai simte acum sunetul paşilor ei…

Desen de Mihai CĂTRUNĂ

PASTEL

Vântul e furios.
Dumnezeu a deschis robinetul din albastru,
iar ploaia-i derutată și speriată.
Umbre pe faleză urmăresc
bărcile trase la țărm
și umerii valurilor ce,
uimitor de repede,
se răsucesc neregulat.
Becurile suspendate în stâlpi
nu mai au ochi,
le-a murit energia.
O bancă părăsită.
E a noastră.
Și o scoică fără valurile mării.....
Ne așezăm,
umplem paharul răbdării,
binecuvântăm furtuna,
că și ea are timpul limitat.
În inima noastră
încă e primăvară,
cu pomii verzi, soare,
iar gândurile aleargă desculțe
pe drumul al cărui capăt
nu se zărește...

înseamnă că... mai este...
Mai rămânem încă
în acelaș cuib
suspendat în arborele
vieții.

PĂȚANIA GHIOCELULUI GRĂBIT

Pe un petic de pământ
s-a ivit, cu nasu-n vânt,
cam devreme-n iarna grea,
de sub stratul gros de nea,
într-un vârf de firicel,
o floare de ghiocel.
S-a trezit aşa deodată
în iarna neterminată
şi sperând că soarele
îi trimite razele.
N-au trecut nici babele,
scuturând cojoacele,
şi mă tem c-ar fi-ngheţat
de nu l-aş fi protejat.
Cu mare grijă l-am smuls,
mamei cu drag i-l-am dus,
într-un ghiveci bun l-a pus.
Tot timpul el va-nflori
şi mereu cu noi va fi.

SUNT DOAR O FRUNZĂ

Nu sunt mai mult
decât o frunză
cu o rochie frumos
colorată
și o formă
bine conturată
ce se desprinde
din mulțime
atunci când
vremea-i vine
și-și scrie
simfoniile
pe aripile vântului
apoi dispare
în neant
înainte ca
ceilalți
să observe
c-a plecat...

PLOAIA

Nu demult
Mi-a bătut ploaia-n geam.
I-am deschis
A intrat
A fost bine...
Mi-a adus o veste de la tine.

E tarziu, e noapte
Plouă, plouă, plouă iar.
Am deschis și aștept.
Ploaia n-a mai intrat.
Nu e bine
Nu mai primesc vreo veste de la tine.
M-am culcat..

Așa credeam,
M-am înșelat!!!!!
Azi dimineață-n zori
Când m-am sculat
Vestea cea mare am aflat...
Da, e bine,
E foarte, foarte bine
Ploaia m-a ascultat...

PRIETENII

Au fost, sunt, şi-n viitor vor fi mereu
prieteni adevăraţi mulţi în gândul tău.
Dar unii, constaţi cu amărăciuni grele
că ţi-au fost prieteni doar cu ghilimele.
Aceşti zişi *„prieteni”* nu mai contenesc,
când au ocazia la alţii te bârfesc.
Cu ei, cândva, mergeai cu drag la pas.
Din tot ce-a fost frumos, azi au mai rămas
doar urme pe ţărmul vieţii tale. Sunt uitaţi.
Gândul ţi-e de-ai păstra pe cei adevăraţi.
Bunul Dumnezeu să vrea ca mai departe
să-i poţi selecta, nu prin vorbe, după fapte.

Grafica de Mihai CĂTRUNĂ

PRIVESC

Eu cu curaj privesc spre infinit
Pătrunsă fiind de-nalte idealuri
Privesc cum soarele a răsărit
Ca o făclie uriașă după dealuri.

Privesc cum freamătă în zare
Pădurea-n munții de granit
Cum soarele din nou apare
Și cum dispare iar în asfințit.

Privesc în depărtare munții
Ș-aș vrea ca totul să cuprind.
Ce n-am să pot cu-naltul frunții
Voi încerca să-mi formulez gândind.

Privesc la luna ce răsare,
Palid sau mai puternic luminînd
Perechi de-ndrăgostiți ce-n sărutare
Găsesc mai mult decât gândind.

RĂSPUNSUL SOARELUI

Când busola vieții
ne-a arătat diferit nordul,
îmbrățișările au rămas pe loc,
plângînd.
Se auzea chinuit
ecoul tăcerii noastre,
ca un HELP în pustiu
de nimeni altcineva auzit.
La masa tăcerii
fiecare am sperat că uitarea
își va face cuib
și va înlocui supărarea.
Deși tristă și rece
am mângâiat pe față uitarea
sperând să nu plece.
Soarele a început
să-și rănească razele
de ramurile prea dese
ale tăcerii noastre și,
fiecare separat,
călcam în picioare
petalele zilelor frumoase
ce s-au scuturat.

Gemeau frunzele sub pașii mei
ce li se păreau atât de grei...
Am dat drumul amintirilor
pe torentul înverșunat al apelor.
Deseori îmi apăreau în față
visele spânzurate
frumos numerotate și ordonate,
dar, am reușit să pun
la ușa gândului zăvor
și să merg de zor
pe sub crengi de dor...
Până-ntr-o zi când,
sătulă să mai fac de pază
la ușa logicii,
mi-am deschis inima
și-am reântâlnit primăvara.
Am descoperit că,
în câmpiile inimii
sunt mănunchiuri de flori,
trebuie doar să deschizi
fereastra sufletului
să simți mireasmă și fiori.
Pe-o aripă a vântului,
că zbor am simțit,
soarelui din nou i-am zâmbit,
iar el mi-a răspuns înzecit.

RĂMAS BUN

Caut în adâncul ochilor tăi limpezi
Să deslușesc prin geamul lor curat
Și, crede-mă, nu pot să îmi dau seama
Dacă tot ce-mi spui e adevărat.

Dacă gândul mă va purta spre tine
Cum poartă vântul praful de pe drum,
Atunci tu vei primi o veste de la mine.
Respectă-mi însă gândul meu de-acum.

Când acea ușă grea a amintirii
Voi deschide-o-ncet și scârțâind,
O să-mi aduc aminte atunci,
Că m-a iubit un suflet bun şi blând,
Chiar dacă, poate, am să plâng.

Desen de Maliy Malinutza

RITMICITATE PROSCRISĂ

Noaptea acoperă lumea.
Aș vrea, ca o pasăre,
să zbor pe drumuri
pe care nu le știu,
pentru a ieși din prezent...
Îmi tai o fereastră să văd.
Zadarnic, nu am ce,
dincolo e necunoscutul
pe care-l străbat doar cu gândul.
Totul face o pauză
sub streșini de gene.
Înfășor somnul
cu o năframă de vise
cazate în hoteluri de lux
până se trezește iar soarele
ce, cu raza-i mustrătoare,
trimite noaptea la culcare
și, cu sărutul lui, ia
lacrimile de rouă
de pe buzele florilor.
După o vreme iar se ascunde
de întuneric.
Și tot așa pleacă mereu câte o zi,
vine alta cu valul și trece și ea
până se va așterne...
o tăcere deplină.

ROMÂNIE, PLAI FRUMOS

România, ești al nostru iubit habitat
Din apa ta, mulți ani noi am băut
Aici am trăit și la greu n-am plecat
Alt pământ mai bun noi nu am cunoscut.

Ne-ai crescut și ocrotit foarte bine
E datoria noastră ca să te slujim
Azi, de ziua ta, suntem aici cu tine
Să-ți spunem cu toții ce mult te iubim.

Oprească-se clepsidra în această zi
Să-ți spună toți cât ești de iubită
De bătrâni, de tineri, dar și de copii
Ești și vei ramâne în veci neștirbită.

Răpuși, fiii țării au luat chip de maci
Udați din belșug de ploile divine
Aici ne e neamul, neam de geto-daci
Nu se vinde țara dac-o ai în tine.

Avem o țară, un grai, un popor,
Plaiuri bogate, lume primitoare,
Să ne clădim aici un viitor
Pentru noi și generațiile viitoare.

Deasupra, cer albastru clar și înstelat,
Roșu-i sângele vărsat, galbenă câmpia,
Sub tălpi, pământ rodnic și bogat.
Asta-i țara noastră, asta-i ROMÂNIA!

RONDEL DE IUNIE

În iunie sunt multe flori
Dar tu eşti cea frumoasă
Pe cer sunt nori tulburători
Eu te admir cu drag în casă.

Te prind de mâini, mă trec fiori.
Mi-ai fost a inimii aleasă
În iunie sunt multe flori
Dar tu eşti cea frumoasă.

Drumeţi prin viaţă trecători,
Mâna să ţi-o sărut mă lasă.
Acum, când pe cap avem ninsori,
Tot tu, cu drag, îmi eşti aleasă.

Deşi în iunie-s multe flori.

RONDELUL CAINELUI MODERN

Să ştiţi, s-a emancipat,
Peste hotare-i dresat.
Ca mulţi cei ajunşi la os
Nu ne mai e de folos.

Latră şi te muşcă-n dos
Şi pe stăpân e furios.
Să stiţi, s-a emancipat,
Peste hotare-i dresat.

Vrea vită Kobe, nu os,
Că e mai uşor de ros.
Din banii noştri parfumat,
Nu mai vrea cuşcă, ci palat

Că, de,… s-a emancipat.

RONDELUL MACULUI

Macul înflorește-n mai
Cu capul sus spre cer
În câmp de maci te simți în rai
Și totul pare un mister.

Unii-s sufocați de scai
Dar degeaba, că nu pier
Macul înflorește-n mai
Cu capul sus spre cer.

În mijlocul lor vrei să stai
De e cald sau de e ger
Și o explicție n-ai
De ce-i atât de efemer?!

Doar stă cu capul înspre cer?!

RONDELUL NEVESTEI

Nu mai vreau să fiu nevastă
Să-ți stau alături mereu
Îmi reproșezi că n-ai o coastă
Parcă de asta-s vinovată eu?!

Șarpele a fost ca o năpastă,
Îmi amintești de el la greu.
Nu mai vreau să fiu nevastă
Să-ți stau alături mereu!

Viața e ca o grădină vastă
Și totul în jur pare-un curcubeu
Când mă compari c-o floare-n glastră
Și-mi spui că sunt al tău trofeu.

Dar, când dai de greu, vinovată-s eu.

SFÂRŞIT DE TOAMNĂ

Pe-ale arborilor
braţe desfrunzite,
se văd triste
căsuţe părăsite,
lăsate de puii
ce-au crescut,
iar vântul
se joacă
în frunze ce-au căzut.
Joaca lui e
când mai iute,
când domoală,
iar copacii dansează
beți, în pielea goală.
Trecători mulţi,
cât mai de dimineaţă,
se învelesc
în perdele de ceaţă.
Iarna stă la pândă,
vrea să vie,
iar gândul mi-e
inundat de-o mare bucurie.

SINGURĂTATE

Stau singur la colţul mesei mele.
Îţi scriu aceste versuri pline de iubire
Iar orele îmi par din ce în ce mai grele
Căci timpul trece fără de oprire.

Trec zilele şi tot mai mult
Eu te iubesc şi-aş vrea ca tu
Să mă iubeşti atâta cât
Să-mi luminezi doar sufletu'.

În fiecare zi la tine eu visez
Şi fiinţa ta-mi predomină gândirea
Doresc în preajma ta eu să veghez
Tot ce-i mai scump la noi, iubirea.

În vis te văd în fiecare noapte
O bucurie mare-ncerc atunci
Şi îmbătat de-a dragostei dulci şoapte
Eu mă trezesc și tu te duci.

SPERANȚE

În închisoarea cuvintelor
acum sunt doar tăceri.
Te arde pixul
când îi scrii numele,
iar să-l rostești
îți îngheață buzele.
Să fie oare totul pierdut?
Aștepți primăvara
să topească tăcerea rece
dintre voi,
iar roua ochilor
să ude regretele,
să înmugurească iertările,
ca apoi să speri
că va înflori din nou
floarea iubirii.

SORA CEA BOGATĂ

Eşti sora cea mai bogată
Dar ai pierdut din bogăţii,
Te-ntrebi cine-i vinovată?
Adevărul vrei să-l ştii.

Te-ai fălit prea mult în sat
Când de toate-ai strâns de zor,
De surori ai cam uitat
Şi de ajutorul lor.

Ele rău s-au supărat
Şi dreptate au avut.
Pe tine s-au răzbunat
Şi asta te-a cam durut.

Una ţi-a luat plapuma
Şi de frig te-ai zgribulit,
Nici atunci la vreme rea
De ea nu ţi-ai amintit.

Alta, apă nu ţi-a dat,
Rodul ţi l-a compromis,
Alteori te-a inundat
N-ai avut nimic de zis.

Una prea te-a pârjolit,
A vrut ca să-ţi aminteşti
Că nici la ea n-ai gândit
Când ai avut ce-ţi pofteşti.

Afar' a fost cam senin
În aer e miros de cramă,
Dar struguri cam puţini în vin.
Tu mergi în trăsuri de-aramă…

TOAMNĂ, prinţesă bogată,
Supărarea ţi-e în van
Toate patru anotimpuri
Sunteţi surori într-un an.

Să trăiţi în armonie,
Între voi să v-ajutați
De vreţi ca bine să fie
Şi de toate să ne daţi.

SPRE TINE

Spre stele ce apar eu mă avânt
Cu gândul şi cu bogata-mi fantezie,
Un imn de slavă vreau să cânt
Şi să mă-mbăt de melodie.

Mi-e leagăn sfânt noaptea târzie,
Iar vântul, furişindu-se uşor,
Ar vrea și el acum să fie
Al negrei nopţi povestitor.

El îmi culege de pe buze şoapte
Şi le imprimă al lui zbor,
Prin neagra şi întunecata noapte
SPRE TINE duce taina lor.

Grafica de Mihai CĂTRUNĂ

TABLOU DE TOAMNĂ

Afară-i vreme ceţoasă
Cu nori negri, răcoroasă,
Vântul bate ne-ncetat
Cu frunzele s-a certat.
În codru-s golașe ramuri,
Ploaia plânge-ncet pe geamuri,
De priveşti atent în zare
Vezi păsările călătoare
Spre locuri cu mai mult soare.
S-au copt fructele-n grădină,
Piaţa e de roade plină,
Mere roşii şi frumoase,
Struguri cu boabe zemoase,
Gutui galbene, pufoase.
Fructe multe şi legume,
Toate-n cămară le-om pune
Că la iarnă tare-s bune!
Facem cald şi bine-n casă
Şi viaţa ne e frumoasă.

TE-AŞTEPT

Inspir mireasma florilor de tei
Iar tu îmi eşti în vârful de condei.
Aştern sentimente absolut fireşti
Şi ştiu că, -n ele, tu te regăseşti.

Deşi s-au dus în fugă anii tinereţii
Şi amândoi acum suntem în toamna vieţii,
Chiar dacă la tâmple zăpada lin coboară,
În suflet avem, încă, multă primăvară.

Sub învelişul ei sublim de floare,
Toţi ştim ce mult iubirea doare
Dar, totuşi, te-aştept în prag de seară
Să-mi fii mereu a fericirilor povară.

Seară de seară, până-n zori de zi
Vom da lumină lunii, iar ea ne va zâmbi.
Până când?... nu ştim, e un mister...
Până ne dezbrăcăm de lut, fiind chemaţi la cer.

TEMERI

Nu mai suport
apăsarea tăcerilor.
Mă simt arestat
în propriul trup.
Pe fereastra
sufletului
văd doar
plecări înlăcrimate.
Dac-aș găsi ușa
să evadez...
s-ajung pe-un iaht
îndepărtat
fără cârmă și cârmaci
ce navighează
spre nicăieri.....
Dar mai bine nu.
De ce?
Dacă va fi deturnat?
Mi-e teamă că voi fi
din nou încarcerat.

TU ŞI *EU*

TU - oceanul meu cu perle ce te-mpodobesc
EU - poezia ta ce-ți spune: - Te iubesc!
TU - vulturul ce domină văzduhul întreg
EU - privighetoarea ce-ți cucerește
inima doar la un semn
TU - ești dintre toți ființa elevată
EU - doar pentru tine, perfecțiunea-ntruchipată.
TU - ești geniul meu fermecător,
EU - sunt îngerul tău păzitor.
TU - ești acolo unde pământul se sfârșește
EU - prelungirea ta la cerul care strălucește.

Și, ca toate astea să le simplific,
TU și EU formăm un întreg mirific.

Desen de DAVID Ionel Romulus

UN NOU ARMISTIȚIU

Cu sufletul plin de iubire, dar puțin zdrelit
de marginea zgrunțuroasă a lumii,
am gândit să mă deconectez de la sursa realului,
să port în suflet curcubeul vieții
și să mă retrag în cochilie.
Să merg lin cu floarea vârstei în dinți
pe calea fără întoarcere a vieții
care se tot desfrunzește
precum stejarul sub al toamnei torent.
Dar, într-o dimineața am deschis larg fereastra,
am despicat aerul cu un bisturiu imaginar
și am alungat viziunea beznei.
Am zis:
- Adio! A murit plânsul, am spart oglinda de lacrimi.
Am văzut fugind ceva îmbrăcat de gală:
era **optimismul**.
Mi-a șoptit ca, mărul de aur al poeziei
ce l-am furat de mult din livadă,
să nu-l mai țin doar pentru mine.
De atunci mi-am luat libertatea
de a fi un traficant de cuvinte.

Cuvinte cu care nu doresc
să străpung carapacea cerului
și nici să despic veşmântul apelor line.
Să fie ca o apă curgătoare, să susure liniștit
printre pietre răspândind a mea iubire.
Astfel, optimismul fu primăvara înfrunzirilor mele
care m-a determinat să semnez
un nou armistițiu cu viața...

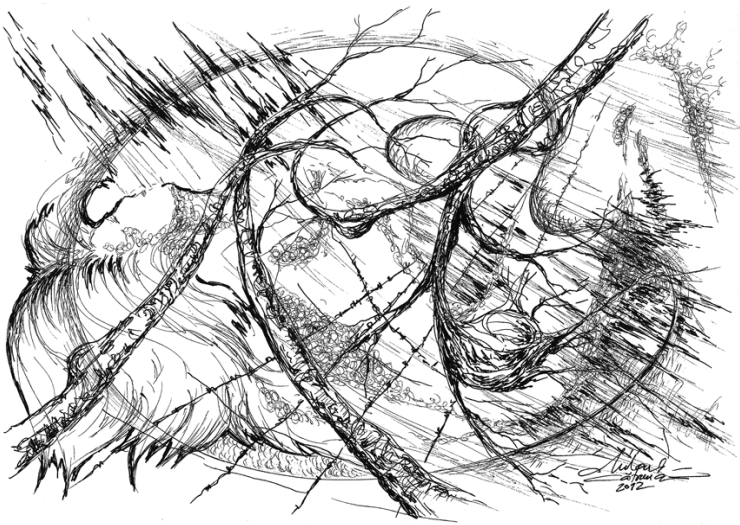

Grafica de Mihai CĂTRUNĂ

UN PAS ÎN DOI

Într-o zi de vară pe la asfințit
Pe drumul vieții mele tu ai poposit
Și ți-ai lăsat numele în mintea mea
L-am rugat să plece, dar el nu vroia.

De-atunci, gândul meu spre tine a pornit
Și de el m-am lăsat ademenit.
Simțeam că plouă cu picuri de iubire
Ce-mi dădeau o senzație de dulce fericire.

Într-un magazin de vise am intrat
Și un frumos cadou ți-am cumpărat
Așa se cade și așa-i frumos
Să te respect, să fiu politicos.

Pe bolta nopții am văzut luna-nflorind
Și-n mintea mea chipu-ți strălucind.
Pe drum spre tine nu vroiam mai mult
Doar muzica din suflet să îmi ascult.

Visam să mă sufoci cu dragostea ta
Iar eu să te-nvălui cu iubirea mea
Să mergem în viață pe-aceeași cărare
Să-nfruntăm împreună tot răul din cale.

Speram că vom merge mereu mână-n mână
Dar muzica din suflet a fost... doar furtună.
Acel cadou prea scump l-am plătit
Am greșit persoana când l-am oferit.

Ai plecat, iubire, ca valurile-n larg
Luând și visele mele pe al tău catarg,
Pe țărm acum doar unul a rămas
Drumul comun a fost doar un pas.

VĂD PRIMĂVARA-N GEAM

Simt că e aproape frumoasa primăvară,
Prin parcuri o să fie atâta floare,
Natura din nou la viaţă o să tresară
Ne dă a ei caldură şi aşteptatul soare.

Pe dealuri mai iernează neaua încă,
Simt adierea blândă a vântului de sud
În ape gheaţa-şi crapă pleoapa de stâncă,
Iar pe câmpie văd firul ierbii crud.

Gingaşele păsări s-au şi antrenat
Micuţele case ca să-şi construiască;
Se opresc ades' şi mai stau la sfat
În frumoasa lor limbă păsărească.

Prin geam primăvara-mi intră-n casă,
Pe cer, în loc de nori, sunt stele mari de foc.
Alung melancolia ce-mi stă ades la masă,
Las buna dispoziţie ca să îşi facă loc.

Au şi apărut ghioceii în fulgii de nea
Iar sufletul meu e de patimi neatins.
E atât de albă primăvara mea!
Şi cerul floare peste mine a nins.

VINE IAR CRĂCIUNUL

A fost cândva, demult, a fost odată
O casă ce-mi pare foarte-ndepărtată
Unde stăteam toți din familie laolaltă
Iar focul trosnea plăcut în vatră.

Candoarea curgea în inimi iubitoare
Și-n lampă ardea o rază de soare.
Pe o masă joasă, mică și rotundă
De CRĂCIUN mama punea pâine aburindă,

Piftie, trandafiri, friptură de porc crescut de noi
Și-ntr-o strachină, murătură sau mujdei de usturoi,
Iar la sfârșit, cozonacul cu nucă, nelipsit
Și paharul cu vin roșu din struguri de butuc.

Parcă aud glasul inimii mamei cântînd
Și-i văd bucuria din suflet, la noi privind.

S-au scurs acele vremuri, ca și tinerețea,
Dar pe pânza minții își păstrează frumusețea.
Amintirea lor vreau s-o leg de gând
Și n-o las să plece de la mine nicicând.

VIS DE-O VARA

Lună de vară cu mult soare
Din tei curg ploile de floare
În jur totul e înmiresmat
De tine-mi amintesc cu drag
Când pe sub tei noi ne plimbam
Şi un vis frumos ne făuream.
Peste acele flori de afară
Rămâne doar un vis de-o vară
Ce l-am clădit în astă viaţă
Şi care s-a pierdut în ceaţă.
Timpul, stăpânul ne-nfricat
Lasă visul nostru ne-ntâmplat
Şi mişcă nisipul în clepsidră
Îndreptîndu-l spre-o mulţime vidă…

Grafica de Mihai CĂTRUNĂ

VISUL

Într-un vis plăcut, noi doi
Mână-n mână ne plimbam
Pe o pajiște de flori,
Lâng-un lac ce-l admiram.

Fața lucie, cristalină,
A lacului de smarald
Unduiește și se-nclină,
Sărutată de-un vânt cald.

Trece-n noapte-un liliac
Ca un pustnic călător,
Broaștele cântă în lac
Simfonii pe limba lor.

Și-n tăcerea adâncă, -n noapte,
-n al meu vis, tu îmi vorbești
Și-mi repeți mereu în șoapte
Cât de mult tu mă iubești.

Din noaptea plină de visare
Mă trezesc plină de dor,
Sunt tot pe maluri visătoare
Dar, parcă mai mult te-ador.

CUVINTE FARDATE

Cuvinte grele, rostite apăsat,
date cu fard, greu de digerat.
Ai plecat...
Cu greu am adormit.
Ușor m-am lepădat de somn
și parcă azi sunt alt om.
Stelele nu mai sunt
unde le-am lăsat,
soarele se grăbește
să desfacă cerul sigilat.
Vreau să-ți spun,
din cuvinte să iei
doar miezul curat.
Mă tem să nu te fi intoxicat.....
Nu întârzia și cutează
să dezbraci de fard cuvintele,
să devină curate ca o fereastră
prin care privirea scrutează.
Oare pasărea Pheonix
mai vrea să renască
din propria-i cenușă?!
Soneria s-a auzit la ușă.....

Avem încă inimă de liceeni,
să-ngropăm toată zăpada dintre noi
să apară semnele unei noi primăveri,
iar când trupurile vor obosi,
într-o caleașcă cu flori
trasă de multe ciute,
să trecem împreună
prin vămi neștiute.

Grafică de Radu ROŞIAN

EPIGRAME, CATRENE, DISTIHURI, TRIDENTINE ȘI RONDINE

La alegeri:

1. Pe-alesul dreptei l-au trădat
chiar ai lui, în număr mare,
Unde-anume s-a-ntâmplat
am aflat după votare

2. Vezi și la PARLAMENTARE
Școală n-ai, dar ajungi mare
Cum se zice românește
Neștiința se plătește.

3. Decât s-o mai fac de oaie
S-aleg iar un șef tataie
Dă-mi, Doamne, mintea din urmă
Să pun un tânăr în urnă.

Îndemn la vot:

Draga mea nu mai fi tristă
Hai la vot, doar nu ai trac!
Că DEȘTEPȚI pun ei pe listă
N-or pune un PROSTĂNAC.

Bănișorii noștri:

Banii culeși de la noi
Sunt în gropi și în noroi
Dacă strada or pava
Nu-i mai putem dezgropa.

De-ale guvernării:

Oare bine-o să ne fie
Cu ai noștri guvernanți?
Vor act de căsătorie
Nu mai vor statut de-amanți.

La pescuit:

Vrei să prinzi un pește mare
Și n-ai vad bun de moment?
Cel mai mare SOMN, se pare
Că se prinde-n PARLAMENT.

Prostia:

Multe nopți eu stau de veghe
Mă întreb și mă gândesc
Daca proștii n-au pereche
Oare ei cum se-nmulțesc?

Tenis:

Să atingă al său vis
Simona ceva a omis.
Ea atunci va câștiga
când va face ca BUHA...

Promisiune neonorată:

Un coleg striga pe cale
Că la a mea-nmormântare
Zice câteva cuvinte
Dar... se duse el-nainte.

*

De când în PNL-a venit
Floarea de CRIN s-a ofilit.
În brațe CRIN l-a săltat.
NEAMȚU, prea greu, l-a scufundat.

Lenea:

Gripa atinge și-o mie
Când devine-o endemie
Dar lenea e infernală
Că-i molimă națională.

Invidia:

Invidia-i pentru om
Ca omida pentru pom
De n-o curmi se întețește
Până când te prăpădește

*

Apa trece, pietrele rămân
Spune un proverb străbun.
Pietrele se sfarmă de apă și trec stînd
În timp ce apele rămân, curgînd.

*

Mulți români plecați afară
Plâng dup-a lor țărișoară
Cei din țară se usucă
Neputînd să se tot ducă...

*

Albine roi vezi de cutreieri
țărișoara noastră mică.
Cum de-am votat atâția greieri?
Când mă gândesc, zău, mă... furnică.

*

Tata-mi spunea să-nvăț carte
Dacă vreau s-ajung departe
Acum văd c-avea dreptate
Sunt peste ocean, în STATE.

*

Din nou la Parlamentare
Iar ne-a dovedit alesul
Alianța-i trecătoare
Etern e doar interesul.

Amanta:

De vrei să mă cucerești
Nu-mi spune că mă iubești
Mie-mi place leopardul
Așa că... pregătește cardul.

Cheia succesului:

Să nu vă pară ciudat
O să fiu de admirat:
Îmi las barbă, fraților,
Plec la EUROVISION.

Mânia:

Degeaba tinerii au protestat
Gestul lor azi e-un lătrat
ca și câinele la stele
că tot EI sunt la putere.

Conducătorului iubit:

Atâția ani ne-a chinuit
Nimic bun n-a oferit
Mă tem că-n locul lui FOMILĂ
O să punem pe SETILĂ.

Unui matematician slab:

Au ajuns ca, dup-o vreme,
Tare rău s-au mai certat
Ea-i crea numai probleme
El nu le-a mai rezolvat.

Hoții:

De s-ar da o lege dură
Și la toți cei care fură
Li s-ar tăia mâinile lungi
Am fi un popor de... ciungi...

Unui politician:

S-a lăudat că va tăia
Din temelie corupția
Nu doar că n-a reușit
Mai frumos ea a-nflorit.

Lăcomia:

În decembrie"89
Am sperat o viață nouă
Au murit tineri cu zile
Ca azi EI să aibă vile.

Acuzații false:

De-adulter l-ai acuzat
Căci cu ea el s-a culcat.
S-a dovedit c-ai greșit
Că niciunul n-a dormit.

Partaj:

Jumate avocatul lui şi la fel al ei
Case, euro sau lei
Din tot ce-ați agonisit
După partaj rămâi falit.

Trufia:

Îți dau un volum frumos
Pe care recent l-am scos.
E și gros. Îmi pare rău
Nu-i subțire ca al tău.

Trufia (2):

Invidios nu sunt pe tine
Că te lauzi că scrii bine
Eu sunt apreciat de genii
Nemuritor peste decenii.

*

Mă împiedic de iluzii
și mintea mi-e numai contuzii
*
Te caut mereu în lumea bună,
din himere fac vile pentru când vom fi-mpreună.
*
Sub coroana nucului la răcoare
visez căldura unui trup mângâiat la țărm de mare.
*
Anii de-așteptare aripile ne-au frânt
Prea târziu ne-am regăsit.
*
Poteca vieții a fost strâmtă pentru amândoi
Prea mult timp am fost singuri în doi.
*
Pe valurile vieții e riscant să pornim
în aceeași barcă. Nu putem s-o strunim.

*

Rănit de confuzii
sufletu-n perfuzii
sucombă-n iluzii.
*

Așteptîndu-ți venirea
îngenunchez cu privirea
și sărut amintirea.

*

Te cioplesc în lumină
ținându-ne de mână
nicicând împreună.

*

Ziua-i învingătoare:
cu-o privire mustrătoare
trimite noaptea la culcare.

*

Frunzele dansează, ramuri se ciocnesc,
Stoluri de păsări departe pornesc,
Timpul se-mpuținează, anii se-nmulțesc.

*

Știu că-s găunos
Spun că-s sănătos
Sunt un mincinos

*

De mare aburit
Pe nisip prăjit
Vii acas' falit.

*

În foc lemn de brad
Ca soldatii trag
Până scrum se fac.

*

Zbuciumul tău răzbate
mi-ascund trupul cu o noapte
să pot merge mai departe.

*

Prezent în cartea cu povești
Geniul din Ipotești
exemplu pentru noi ești.

*

M-ai dezamăgit...
Păsări n-au mai ciripit
totu-n jur s-a ofilit.

*

Inima căruntă
nu mai ascultă,
soarta o înfruntă.

*

Veșnicia-i în cer
unde nu-i nici cald, nici ger
aici totu-i efemer.

*

Le spun prin cătune
că silicoane pot pune
și pipăi destule...

*

Când suntem amândoi
nu ne temem de vânt sau ploi
iubirea e cu noi.

*

Încă de când te-am zărit
într-o zi la asfințit
sufletul mi-ai răscolit.

*

Peste tot vezi
din zori și în amiezi
voie bună în livezi.

*

Când ziua mea vine
adultul din mine
copil devine.

*

Mi se zbate-n nas
Mirosul de dor
Ce m-a torturat.
Toate-am să le las
Să merg în pridvor
În casa de-altădat'

*

Vara e în floare
cu păr galben pai
și viața vibrînd.
N-are asemănare.
Greierii cântă la nai
amintiri răscolind.

*

Nu ești aici la masă
ci doar în mintea mea
te tot privesc...
Tu poate ești acasă,
dar eu te văd aievea
pentru că... te iubesc...

TE IUBESC AȘA CUM EȘTI *(Acrostih)*

Te iubesc așa cum ești
Este tot ce pot să-ți spun

Iartă-mă dacă găsești
Umbre pe al vieți-mi drum
Bucuria vieții mele
Este ființa ce-o iubesc
Sunt pătrunsă de clipe grele
Când trecutul răscolesc.

Aș vrea să fii numai al meu
Și nimănui să nu te dau
Alină-mi acest dor greu

Căci nu pot să fac ce vreau.
Uneori mai stau pe gânduri
Multe- atunci îmi vin în minte

Ele zbor duse de vânturi
Și te sărută pe frunte
Tu te lași să te alinte
Iar eu te port mereu în minte.

VREAU SĂ EXIST, SĂ FIU... *(Acrostih)*

E lung drumul care l-am parcurs
La multe întrebări nu le găsesc răspuns
E clar, în viață am avut urcușuri și căderi,
N-am să le dau uitării, parcă au fost ieri
Am făcut multe lucruri bune, dar și greșeli.

Să pot aș lua din nou viața de la început
Iar de-aș mai avea vârsta frumoasă de demult
La multe fapte le-aș putea da foc
Iubirea aș păstra-o însă pe primul loc
Și asta pentru că am înțeles târziu
Timpul galopează ca un zurbagiu
Eu mai vreau să exist încă, să fiu……

Grafica de Mihai CĂTRUNĂ

POSTFAȚĂ

Pentru mine Elena SILIȘTE e Lenţy - prietena mea de Cenaclu. Ne-am întâlnit și ne-ntâlnim nu numai la Cenaclul nostru literar, ci și așa, în gând și la plimbare. Schimbăm impresii, vorbim despre poezie și despre multe altele, dar punctul nodal al discuțiilor se află în preocupările noastre de a scrie.

Dumneaei, Elena SILIȘTE, s-a orientat înspre poezie în forme diverse: catrene, rondeluri, acrostihuri, epigrame, poeme lirice și epice în care suflul poetic se manifestă plenar, experimentînd cu talent imboldul pe care îl primește de la sensibilitatea sa, ornată cu sporul poetic, care suferă metamorfoze, pe zi ce trece, urcând înspre perfecțiune.

Interesante sunt momentele de viață cu trăiri intense, transmise într-o diversitate de imagini artistice, presărate cu multiple poeme. Astfel, în poemul **"De vorbă cu viața"** poeta, *"într-o dimineață"* și-a invitat viața la o cafea *"cu o poftă nebună"*. Unele precepte morale sunt convertite în poeme, exprimate cu gingășie: *"salvează o ființă rănită"* sau îndemnul de a căuta *"frumosul"* în ceea ce faci.

Volumul e plin de povești de viață, pornind de la copilărie, până la anii deplinei maturități. O mare parte dintre poeme resfiră frumusețile naturii, împletite cu trăirile sufletești: "*E atât de albă primăvara mea*"-

poem ce sugerează o curățenie a gândului plin de puritate, iar poemul **"A fost cândva"** se referă la o fetiță născută într-un sat, posibil autoarea, care încă din copilărie visa la o stea pe care o are fiecare.

Dorul poetei aduce în peisajul volumului dragostea față de cei ce i-au dat viață. În acest sens, relevant este sentimentul exprimat în poeziile: **"Mi-e dor", "Tatăl meu iubit"** și **"Dor de mama"**.

Poeme precum **„Rondelul alesei inimii"** și **„La braț cu tine"** poartă imagini simbol - aleasa inimii - e *„cea mai frumoasă floare"* sau *„La braț mă plimb cu toamna mea"*.

În poemul **„Ne-am jucat iubirea la cărți"** concretul vieții e convertit în metaforă: *„La ușa sufletului meu ai venit/ Am deschis, tu ai intrat" ,* iar în poemul **„Un pas în doi"** Elena clamează singurătatea: *„Ai plecat, iubito, ca valurile-n larg".*

Imaginea iubirii împărtășite se află în **„Flori din grădina vieții"**. Defilează ca-ntr-un carusel, flori cu nume bărbătești: Crin, Bujor, Ghiocel, Trandafir, o descriere interesantă: *"De un Trandafir am dat,/ Roșu, plin de pasiune./ Tot cu spini? m-am întrebat,/ Soarta s-a ținut de glume".*

Pregnante sunt și imaginile în care se relevă setea de puritate a scriitoarei. Selectez rânduri din poezia **"Dorință"**: *"Aș vrea să pot ciopli în mine,/ până ajung la trupul de copil".*

Originale imagini sunt prezente și în poezia: **„Sora cea bogată"**- un simbol al toamnei - ... *„toamna prințesă bogată"* - căreia poeta îi cere armonizarea cu celelalte anotimpuri, întru pacea naturii în veșnică schimbare.

Cu expresivitate sunt definite cuvintele în poezia **"Cuvinte fardate"**: *„Cuvinte grele, rostite apăsat,/ date cu fard, greu de digerat".*

Gândul la trecerea timpului se constitue în versuri cu forță evidentă de evocare: *„Când trupurile vor obosi,/ într-o caleașcă cu flori/ trasă de multe ciute,/ să trecem împreună/ prin vămi neștiute"*

Poeta adresează un elogiu **"Lui Eminescu"**: *„Poetul a trecut prin astă lume,/ ca umbra unui vis.../ Codrul s-ar tot legăna,/ dar cine l-ar întreba?"*

Afirmațiile autoarei sunt concluzii asupra perenității operei geniului: *"Poezia eminesciană.../ / ... se-nscrie în veșnicie."*

Orizontul poetic al Elenei SILIȘTE n-ar fi fost deplin, fără chipul mamei: *„Mamă, cântec fără moarte.../ /...De dorul tău aleargă-ntr-una vântul".*

Iubirea ca iubire are și fața regretului, a nostalgiei: *„Floarea iubirii noastre/ și-a scuturat culoarea."*

Dar sprijin în echilibrarea simțămintelor se află tot în măreția naturii. Astfel, în **"Răspunsul soarelui"**: *„Pe-o aripă a vântului/ că zbor am simțit,/ soarelui din nou i-am zâmbit",* iar **"Mireasa iarnă"** *„și-a găsit alesul!"*

Tinerețea sufletească transpare în imagini pline de gingășie și tandrețe. Afirmații precum: *"Sufletul mi-e încă tânăr"* confirmă dorința de supraviețuire într-un echilibru sufletesc, având drept emblemă poezia.

Acrostihul **"Vreau să exist, să fiu"** relevă setea de viață trăită intens: *„Mai rămânem încă/ în același cuib,/ suspendat în arborele vieții"*.

În poezia **"Ritmicitate proscrisă"** transpare dorul de a visa, de a trăi întru poezie: *„aș vrea să zbor.../ pentru a ieși din prezent... "*

Poezia **"Lacăt (în)frânt"** propune *"un nou armistițiu"*, *„cu tine și cu ceilalți, iubirea: un posibil întru împlinire - fructul fericirii",* o versificație modernă în care sunt exprimate trăiri diverse, bogate, iar, ca o concluzie, iubirea dată omului pentru a fi împlinit în viață, pentru a trăi fericit.

Câtă străduință, câtă trudă cu plăcere! Să răspunzi la chemarea poeziei nu e simplu. Citiți cu încredere acest volum de poeme! Veți descoperi trăiri intense, interesant exprimate, într-un cuvânt - ***talent***.

Titlul cărții "**PELERIN ÎN CASA SUFLETULUI**" cuprinde esențele palpabile ale sufletului acestei poete, care se destăinuie.

Încercați să pătrundeți, cu Elena SILIȘTE prietena, în casa sufletului ei și vă veți descoperi în stările ei sufletești exprimate cu sensibilitate cultivată.

Sunt convinsă ca **Elena SILIȘTE** –*poeta* – nu se va opri numai la acest prim volum. Îi doresc încredere, perseverență în fertilizarea pe mai departe a talentului său poetic.

Prof. ***Raisa BOIANGIU***,
membru a Uniunii Scriitorilor din România

CUPRINS

PREFAŢĂ ---------- 5

NOTE BIOGRAFICE ---------- 7

DOR DE MAMĂ (1) ---------- 9
TATĂL MEU IUBIT ---------- 11
A FOST CÂNDVA ---------- 12
AMINTIRILE COPILĂRIEI ---------- 13
CĂSUȚA MEA ---------- 14
COPILĂRIE ---------- 15
RAIUL DIN SUFLET ---------- 16
AȘA EU STUDIAM ---------- 17
PUTEREA RĂDĂCINILOR ---------- 18
BLESTEM PENTRU CLOPOT ---------- 19
DOR DE BUNICA ---------- 21
DOR DE MAMĂ (2) ---------- 22
DIALOG DESPRE IISUS ---------- 23
TE ROG, DOAMNE... ---------- 25
E GER AFARĂ ---------- 26
ȘI SALCIA-L PLÂNGE ---------- 27
AȘ VREA... (1) ---------- 29
AŞ VREA... (2) ---------- 31
AȘ VREA... (3) ---------- 32
ATUNCI TE-AM CUNOSCUT ---------- 33
CEAȘCA DE CAFEA ---------- 34
CARD FĂRĂ VALOARE ---------- 35

CINE POARTĂ VINA? ---------- 37
CITEȘTE TĂCEREA ---------- 39
CONTAMINAŢI CU IUBIRE ---------- 40
DACĂ MĂ STRIGI ---------- 41
COPILUL FLORARULUI ---------- 42
DACĂ TE-AŞ CHEMA ---------- 43
DE CE? ---------- 44
DE PAȘTE ---------- 45
DE MULTE ORI ---------- 46
DE VORBĂ CU VIAȚA ---------- 47
DEFINITIVA IARNĂ ---------- 49
DORINȚĂ ---------- 50
DRUM PRIN GALAXIE ---------- 51
ELIBERARE CONDIȚIONATĂ --------- 52
ELOGIU LUI EMINESCU ---------- 53
FĂRĂ IUBIRE ---------- 55
FANTASME ---------- 56
FELIA DE TORT ---------- 57
FIORII DRAGOSTEI ---------- 58
FLORI DIN GRĂDINA VIEȚII --------- 59
GÂNDURI ---------- 61
INVITAȚIE ---------- 62
IUBIRE DE TOAMNĂ ---------- 63
ÎȚI DĂRUIESC IUBIREA ---------- 64
IUBIREA - SENTIMENT
SUBLIM ÎN UNIVERS -------- 65
JALUZEAUA, BAT-O VINA... ---------- 66
JURĂMÂNT & DESTIN ---------- 67
LA BRAȚ CU TINE ---------- 68

LA MIEZUL NOPȚII ---------- 69
LA MULȚI ANI! ---------- 70
LACĂT (ÎN)FRÂNT ---------- 71
LA POARTA DESTINULUI ---------- 72
MI-E DE-AJUNS ---------- 73
LUNA LUI FLORAR ---------- 74
MI-E DOR ---------- 75
MOARTEA UNUI VIS ---------- 76
NINGE (2) ---------- 77
NEBUNIE ---------- 78
NOSTALGIE ---------- 79
NU PIERDETI SCÂNTEIA ---------- 80
NUNTĂ ÎN NATURĂ ---------- 81
NE-AM JUCAT IUBIREA LA CĂRȚI --- 83
ODĂ EROILOR UNIRII ---------- 85
OGLINDA EVALUATOARE ---------- 87
OCHII TĂI ---------- 89
PAŞI ÎN VIAŢĂ ---------- 90
PASTEL ---------- 91
PĂȚANIA GHIOCELULUI GRĂBIT ---- 92
SUNT DOAR O FRUNZĂ ---------- 93
PLOAIA ---------- 94
PRIETENII ---------- 95
PRIVESC ---------- 96
RĂSPUNSUL SOARELUI ---------- 97
RĂMAS BUN ---------- 98
RITMICITATE PROSCRISĂ ---------- 100
ROMÂNIE, PLAI FRUMOS ---------- 101
RONDEL DE IUNIE ---------- 102

RONDELUL CAINELUI MODERN ------ 103
RONDELUL MACULUI ---------- 104
RONDELUL NEVESTEI ---------- 105
SFÂRŞIT DE TOAMNĂ ---------- 106
SINGURĂTATE ---------- 107
SPERANȚE ---------- 108
SORA CEA BOGATĂ ---------- 109
SPRE TINE ---------- 111
TABLOU DE TOAMNĂ ---------- 112
TE-AŞTEPT ---------- 113
TEMERI ---------- 114
TU ŞI *EU* ---------- 115
UN NOU ARMISTIȚIU ---------- 116
UN PAS ÎN DOI ---------- 118
VĂD PRIMĂVARA-N GEAM ---------- 120
VINE IAR CRĂCIUNUL ---------- 121
VIS DE-O VARA ---------- 122
VISUL ---------- 123
CUVINTE FARDATE ---------- 124
EPIGRAME, CATRENE, DISTIHURI,
TRIDENTINE ȘI RONDINE ---------- 126
TE IUBESC AȘA CUM EȘTI ---------- 136
VREAU SĂ EXIST, SĂ FIU... ---------- 137

POSTFAŢĂ ---------- 138
CUPRINS ---------- 142

Elena SILIŞTE

DEFINITIVA IARNĂ

Din pomul vieţii, pe rând, se desfrunzesc anii,
Vine decembrie, vine revelionul iar...
Doamne, cât de repede se scutură castanii!
Zilele, precum frunzele, cad din calendar.

Bunicii, uşa casei i se deschide tot mai rar!
Toţi dau vina pe ger şi pe zăpadă
Sau poate flacăra iubirii s-a resorbit în jar...
Cei dragi, din când în când, mai vin s-o vadă.

- Prea multă văicăreală pentr-un fleac,
Zic ei, până-ntr-o zi când lipsesc veşti;
Bunica s-a ascuns în foşnet de copac
Şi, cu degete de brumă, le bate la fereşti.

Şi a rămas cu noi doar al său chip
Ca soarele-oglindit în apa mării,
Sau poate doar o urmă pe nisip
Ce o va spulbera valul uitării...